

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2018 рік

№ 12(329)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

**МИ ТАК САМО, ЯК МОГЛИ,
НАБЛИЖАЛИ ЦЕЙ ДЕНЬ!**

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
 У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
 3 релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
 У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romaniaia;
 У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
 У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
 У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
 У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн журналу „CatArt”

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул.

Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну

реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Папір офсетний. Друк цифровий. Щомісячник, наклад:

1500 примірників

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
 Телефон: (050) 340 - 28 - 27
 e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

ЗМІСТ

- Стор.1 Дякуємо, що ви з нами!
 Стор.2 Про рідне слово в День святого Миколая
 Стор. 3-4 Хто є Юля Тимошенко?
 Стор.5 Пам'ятаємо
 Стор. 6 - 7 Християнська сторінка
 Стор.8-9 ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
 Стор. 10Студент ДНУ – бронзовий призер першості світу з карате
 Стор. 11 ЛАВРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА
 Стор. 12-16 ПРО «ГЕННИЙ ДИВО-КОД» У РОМАНІ У ВІРШАХ «ДИВОГРАЙ» ОЛЕСІ ОМЕЛЬЧЕНКО
 Стор. 17 Патріарх Філарет: Порошенко використав усі сили, щоб переконати Вселенського Патріарха надати Україні томос
 Стор. 18 Патріарх Філарет у Європейському парламенті: найяскравіші цитати
 Стор. 19-25 Безстрашний борець за державність України
 Стор.26 Дитяча сторінка
 Стор 27 ВСтуденти і науковці ДНУ зустрілися з Президентом
 Стор. 28 В Україні відтепер буде «два Різдва»?
 Стор.29-30 У Бога немає православного, католицького чи протестантського Різдва – є лише Різдво Христове!
 Стор.31-33 Терпіння – ключ від Раю
 Стор.34-36 Зворушливі історії молодих бійців АТО, які надихають

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

Дякуємо, що ви з нами!

Шановні читачі журналу "Бористен"!

Щиро вітаю вас з Різвдом та Новим роком! Бажаю, щоб наступний рік приніс нам стільки радості, скільки днів у році, і щоб кожен день дарував нам усмішку і частинку добра. Нехай все, що ми планували, обов'язково збудеться, все, що хотіли почати, – почнеться, а що хотіли закінчити – закінчиться. Нехай у наступному році ми всі станемо щасливішими, добрішими і уважнішими до людей, які нас оточують, а світ відкриє нам нові двері!

Миру, щастя кожному з нас!

Залишайтеся з нами і в 2019 році!

Фідель Сухоніс, письменник, редактор журналу «Бористен»

«Актуально»

Про рідне слово в День святого Миколая

Рідко буває в таких аудиторіях. Бо сьогодні намагався донести до п'ятикласників СШ № 81 м. Дніпро чому слід любити та шанувати рідне слово. Хочеться віддати належне педагогу цього класу пані Світлані Куценко, яка таки змогла на загал виховати у дітей шанобливе ставлення до української культури. Хочу сподіватися що ми залишилися задоволені нашим спілкуванням. Непідробна цікавість цих маленьких людей надихала мене на небайдуже слово, а вони, очевидно, дізналися щось для себе нове...

Фідель Сухоніс, редактор журналу "Бористен"

« Спеціально для «Бористену»

Хто є Юля Тимошенко?

На разі за деякими опитуваннями на президентських перегонах провадить Юля Тимошенко з приблизно 15% голосів, що на чотири відсотки більше чим її найближчий конкурент Президент Петро Порошенко. Правда при цьому є понад 35 проголошених кандидатів. При меншій кількості цей відсоток може збільшитися, а при ще більшій кількості, що є правдоподібним, цей відсоток зменшиться. Це чи не третій раз, що Тимошенко балотується у президенти. Від бізнесових, а також рейдерських заходів “Єдиних енергетичних систем” спільно з Павлом Лазаренком у 1990 роках, Юля Тимошенко перетворилася на майже сто відсотків з олігарха на ексклюзивно політичну істоту, однак з великими фінансовими можливостями. Можна запитатися, звідки гроші — і можна різно аргументувати відповідь, включно з висновком, що гроші заробляють гроші та, що ЄС заробили стільки, що їх інвестиції приносять Юлі Тимошенко особливий стиль життя, можливості провадити і фінансувати політичну партію та виборчі блоки. Хто є Юля Тимошенко важко уточнити бо у своїй біографії вона олігарх, політик, політичний в'язень і мабуть ще багато іншого невідомого.

Для найновішої виборчої кампанії Юля Тимошенко запропонувала Новий курс. Є чотири складники: Нова народна конституція, Нова стратегія миру і безпеки, Новий економічний курс і Нова соціальна доктрина. Тема нової народної конституції поки що залежить від всенародного обговорення на початку і щойно пізнішого референдуму, а тому ця тема на разі дуже абстрактна. Правда Тимошенко висуває концепцію парламентської держави навіть з канцлером як у Німеччині та дебатованим обранням нижніх суддів. Щодо миру та безпеки то кандидат Тимошенка покладає надії на сильну дипломатію формату “Будапешту Плюс”, сильної армії за стандартами НАТО, впровадження сильних санкцій, котрій мали б посилити тиск на Росію, стягнення компенсації з Росії за агресію, реінтеграція і відбудова окупованих територій та соціальне забезпечення воїна. Щодо економічного курсу то програма пані Тимошенко пропонує інноваційний тип швидкого за темпом розвитку економіки, тобто соціальну ринкову

економіку подібно до європейської, монетарну стратегію та справедливу податкову політику. І врешті, щодо соціальної доктрини обіцяно справедливі тарифи, запобігання еміграції, добробут, освіту, підтримку молоді, страхову медицину та підтримку культури, тобто:

“Ми осучаснимо культуру та дамо їй нове дихання. Українська мова ствердить своє абсолютне домінування в Україні — вона підтримуватиметься у всіх без винятку сферах життя.”

Тимошенко мабуть підтримує зусилля теперішнього Президента щодо надання Томосу Вселенським Патріархом з додатком захисту противників, бо у програмі ясно написано:

“Ми не дамо зруйнувати міжконфесійний мир, який є в Україні. Нова влада зробить все для ствердження в нашій країні помісної православної церкви та захистить її в законний спосіб”.

Все це — мабуть ніким незаперечно, але як це досягнути залишається хіба для дискусії хоч матеріалу на сторінці www.nku.com.ua доволі. Як це все оплатити мабуть одне з більш суттєвих питань, і яке відношення все це має до боротьби з лихом номер один у сучасній Україні — корупцією — представлено доволі мало. До речі переважна більшість матеріалу на сайті присвячується новій конституції та новому економічному курсі.

Критики Юлі Тимошенко як особи майже у кожному випадку підкреслюють її зв'язки з Володимиром Путіним, зокрема у минулому та його кумом— сірим кардиналом Віктором Медведчуком, а специфічно укладення газового контракту ще з січня 2009 року Прем'єром України Тимошенко з московським Прем'єром, у той час Путіним, про газові ціни, квоти як на закупівлю самого газу так і на транзит його через українські труби- висить над головою кандидата, та фактично навіть прихильниками Тимошенко пояснюється по різному. Сама Тимошенко твердить, що газова угода з Путіним була корисною для України бо знівельовано третю сторону “Росукренерго”, тобто групу російських і українських олігархів, котрі через газ годувалися і вдалося збити ціну газу для України на половину від ринкової європейської ціни. Прихильники Тимошенко навіть завдячують перемогі Українського “Навтогазу” над московським “Газпромом” у Стокгольмському арбітражі цим угодам. Це цікава інтерпретація. Тут ключовим є слово “інтерпретація.” Можна інтерпретувати по різному.

Головна як для мене заувага, щодо кандидата Юлії Тимошенко це відсутність у неї фактично будь якої ідеології, а при тому і української національної ідеї. Натомість Юля Тимошенка зразок висування не зовсім щирого популізму — тобто вона багатий олігарх-політик який є з народом. Вона хоче допомогти народу України. В це важко повірити. Чому взагалі обирати олігарха типу Порошенка, Тимошенко чи виразно про-російського Юрія Бойка, який до речі повинен сидіти у тюрмі, а не балотуватися. Серед населення існує мислення, що вибирати олігарха не так вже дуже зле бо мовляв він чи вона вже доробилися та є надія, що йому чи їй не потрібно буде більше годуватися народним чи державним майном. Натомість психологи твердять, що чим більше людина має тим більше вона хоче. Людська вдача така. Чи Юля Тимошенко хоче бути президентом України для ще більшого збагачення чи для влади мабуть єдине не спірне питання про цього кандидата. Юля хоче владу! А потім побачимо!

Аскольд С. Лозинський (США)

“Втрата”

Пам'ятаємо...

Тяжкої й непоправної втрати зазнав багатотисячний колектив Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара. Несправедливо рано пішов із життя доктор фізико-математичних наук, професор, відмінник освіти України, заслужений діяч науки і техніки України, член Української Екологічної Академії наук, перший проректор Олександр Олексійович Кочубей. Його багатогранне людське й професійне життя без останку покладено на оltар служіння рідному університетові, уякому він пройшов блискучий творчий шлях від студента, молодшого та старшого наукового співробітника, доцента, професора, завідувача кафедри до одного з керівників – першого проректора (з 1999 року), залишивши яскравий слід у кожному дні університетської історії.

Неоціненним є внесок професора О.О.Кочубея в розвиток вітчизняної освіти й науки. Його унікальні організаторські здібності, відданість справі втілені у вагомих здобутках як одного із провідних учених, фахівців у галузі механіки, гідромеханіки та тепломасообміну. Результати його фундаментальних наукових досліджень узагальнено в понад 200 наукових працях, серед яких кілька монографій та навчально-методичних посібників. Він був сучасним менеджером освітнього процесу сучасної вищої школи. Визначальним залишиться на багато років уперед для університету, розвою усіх сфер його життєдіяльності неординарне, глибоке бачення О.О. Кочубеєм основ функціонування та специфіки нашого закладу вищої освіти. Держава високо оцінила його самовідданий труд. Він нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, Почесною грамотою Верховної Ради України, численними іншими відзнаками. Кожний прожитий день професора О.О. Кочубея у своєму університеті – це воістину горіння, щоденна копітка праця.

Невимовний жаль огортає серця всіх, хто впродовж багатьох років знав його, спілкувався, працював, дискутував, радився, знаходив підтримку, дружив. Підступна й невиліковна хвороба не залишила шансів цій чесній, світлій, високоосвіченій, по-справжньому інтелігентній, відданій своїй справі людині. Тим глибшими є біль та горе його університетської родини від усвідомлення передчасного відходу у засвіти нашого колеги, нашого друга й однодумця.

Як ковток джерельної води щоденно нам усім був потрібний його розум, досвід, знання, доброчесність, працьовитість, особлива незмінна кочубеївська привітна усмішка. Умить це обірвалося, але не забудеться, залишиться в кожному з нас.

Ми сумуємо, низько схиляємо голови в пам'ять про справжню Людину з великим серцем. Широ співчуваємо його рідним, близьким. Будьте мужніми, тримайтесь. Ми збережемо пам'ять про незабутнього Олександра Олексійовича, примножуючи його непідробну любов до рідного університету й усіх нас.

Царі Ізраїля та Юдеї

Ми постійно посилаємося на людей, згаданих у Біблії. На пророків, суддів, царів. Але не всі знають, коли і де вони були. Ми згадуємо Ізраїль та Юдею, а дехто може подумати, що це те саме. Ізраїльське царство спершу було єдиним і проіснувало 120 років: Саул, Давид і Соломон царювали кожен по 40 років. Після смерті царя Соломона царство поділилося. Десять племен утворили Північне Царство, яке отримало назву Ізраїль зі столицею в Самарії. Два племена - Юда та Венямин - утворили Південне Царство, зване Юдея, зі столицею в Єрусалимі. Але і ті два царства не були тривалі, і не був у них ізраїльський народ щасливий. Північне Царство проіснувало понад 200 років і було знищене Ассирією. Південне Царство проіснувало понад 300 років і було знищене Вавилоном.

Найпершим царем ізраїльським був Саул, засновник Об'єданого Ізраїльського царства. Він був сином знатного єврея на ім'я Кіш, з коліна Веняминового. Настановили його під проводом Самуїла, який попередив: «Якщо боїтиметеся Бога і служитимете Йому, і слухатимете голос Його, і не чинитимете спротиву повелінням Господа, і ходитимете разом з царем вашим слідом за Господом Богом Вашим, то рука Господа не буде проти вас. В іншому разі рука Господа буде проти вас». Про це докладно розповідається в Першій книзі царів. Самуїл був суддею народу, але став старий і народ зажадав, щоб він поставив їм царя. І Самуїл застеріг народ, що Бог ображений на народ, що люди не хочуть, щоб Бог царював над ними, маючи свого суддю. Самуїл розповів народові, на що буде здатний їхній цар, як він забере у них синів та дочок в собі в услуження, забере поля і виноградники, братиму десятину з урожаю та роздаватиме своїм слугам. Самуїл сказав, що народ повстане проти царя і кликатиме до Бога, але не озветься до них ображений Господь. Але народ волів мати царя і Самуїл настановив їм царем Саула. У перші часи свого царювання Саул чинив за волею Божою, показуючи себе гідним свого обрання. Багатьма перемогами над ворогами він здобув собі любов народу. Та коли він перестав виконувати повеління Божі, став самовпевненим, то Дух Божий покинув його, і Саул зробився похмурим та жорстоким. Самуїл був засмучений невдалим вибором. Господь же сказав йому: «Чи ж довго тобі печалитися Саулом? Піди в місто Вифлеєм, там між синами Єсея Я знайшов Собі царя». Самуїл пішов у Вифлеєм і, за вказівкою Божою, помазав на царство Давида, сина Єсеевого, з коліна Юди. Давид був молодший син Єсея, білявий, з гарними очима і приємним обличчям. Був спритним і відважним, мав лагідне і добре серце і славився майстерною грою на гусях. Саулові ж радили розважатися музикою і сказали, що у місті Вифлеємі в Єсея є син Давид, який добре грає на гусях. Давида покликали у палац, і коли він приходив та

грав на гусях, тоді Саулові відлягало на серці, і злий дух відступав від нього. Також це Давид переміг у двобої богатиря филистимлян Голіята. Давид — один з найвідоміших персонажів Біблії, другий цар давнього Ізраїлю, правнук Боаза та Рут, історії яких присвячено окрему книгу Біблії. Царював 40 років: сім років і шість місяців був царем Юдеї (зі столицею в Хевроні), потім — царем об'єданого царства Ізраїлю та Юдеї (зі столицею в Єрусалимі). Давид є образом ідеального володаря, з роду якого (по чоловічій лінії), згідно з біблійним пророцтвом, вийде Месія, що повинно здійснитися згідно з єврейською традицією, і вже здійснилося, згідно з християнським Новим Заповітом, де докладно описано родовід Ісуса Христа. Давид привів народ Ізраїлю до багатьох перемог у війнах за незалежність та вплив серед сусідніх держав та народів, але найбільше він відомий своїми натхненними віршами-псалмами, що досі вважаються християнами та юдеями, як взірць віри та молитви. Давид розглядається як прообраз майбутнього Месії Ісуса Христа. Сам Ісус часто згадує Давида та цитує його псалми в Новому Завіті. Після нього царем став його син Соломон, один із найбільш могутніх, розумних та заможних царів давньої держави Ізраїль, другий та улюблений син царя Давида та Вірсавії. З Вірсавією пов'язаний гріх Давида, який скоїв з нею перелюб. Давид з даху палацу свого побачив Вірсавію, яка купалася, й зажадав привести її до нього. Вона завагітніла, а він послав її чоловіка Урію на смерть у бою, щоб забрати Вірсавію до себе. На кару Бог забрав у них первістка і Соломон став у них другим сином. Цікаво, що Тарас Шевченко був автором гравюри «Вірсавія», яку він виконав за картиною Брюлова. У цих творах зображено Вірсавію саме під час купання, коли її побачив Давид. За правління Соломона Ізраїль переживав мир та розквіт. Йшло широке будівництво, жвава торгівля, панував внутрішній та зовнішній спокій. Соломон збудував один із найвеличніших єврейських Храмів єдиному Богу, створення якого тривало понад 30 років та зайняло працю тисяч працівників. Цей Храм зруйнував цар Вавилону Навуходоносор. Соломона вважають автором книг Біблії, як Книга приповістей Соломонових, Книга Екклесіястова (або Проповідника), Пісня над піснями, а також декількох псалмів.

Про мудрість та постать Соломона розповідають багато легенд та складено багато творів художньої літератури. Але тепер ми перейдемо до царів Юдеї.

Написано в Першій книзі царів 11:43: «І спочив Соломон зі своїми батьками, і був похований у місті Давида, батька свого, а замість нього зацарював син його Рехавам». Отут починається історія Юдеї. Південна частина ізраїльської

країни, Юдея, була повною протилежністю щодо Півночі. Непривітна і безплідна, вона подібна до гористої пустелі з оазами. На південному сході Юдеї лежить надзвичайно солоне Мертве море; риба, яка потрапляє сюди з життєдайної річки Йордан, тут же гине. Я кілька років тому проїхав усі північ – Галілею, був і на Мертвому морі, на Йордані. Звісно, тепер в Юдеї сталося багато змін на краще. Але як тепер кажуть, стався конфлікт поколінь. Новий цар радився з старшими і молодими. Старші радили залишити усе, як було за Соломона, а молодь вимагала сказати народові: «Мій батько наклав був на вас тяжке ярмо, а я додаю до вашого ярма. Батько мій карав вас бичами, а я караю вас скорпіонами». Коли це почули ізраїльтяни, то пішли на північ і з новим царем залишилось мало народу, а сам він втік від гніву до Єрусалиму. Рехавам царював 17 років. Він був законним спадкоємцем Соломона, однак наклик на себе гнів народу, відмовившись знизити податки. Народ, зібравшись в Сихемі, повстав і відокремився від Рехавама. На боці царя залишилися тільки племена Юди та Веніяміна, в той час як десять північних племен заснували Північноізраїльське царство й обрали собі царем помазаного пророком Ахією — Єровоама Першого. Згідно з Біблією, це відокремлення було покаранням за гріхи Соломона, батька Ровоама. У час царювання Ровоама між ним і Єровоамом йшла війна. На п'ятому році царювання Ровоама фараон Єгипту напав на Юдею, пограбував Єрусалим і храм і перетворив Юдейське царство на васала Єгипту. Рехавам помер на 58-му році життя, похований у Єрусалимі. Царем став його син Авія. Він пробував розширити кордони юдейського царства на північ, забрати землі північного ізраїльського царства, вів війну з Єровоамом. Перемога у цій війні була за Авією. Про це сказано в Другій книзі хронік (2 Хр. 13:1-20): «Чи не вам знати, що Господь, Бог Ізраїля, дав Давидові царство над Ізраїлем навіки? А тепер ви говорите, щоб бути сильними проти Господнього царства в руці Давидових синів, а вас велика кількість і з вами золоті тельці, яких Єровоам понароблював вам за богів. І ось з нами на чолі Бог, і священники його, і голосні сурми, щоб сурмити на вас. Ізраїлеві сини, не воюйте з Господом, Богом нашим, бо вам не поведеться!». Але його не послушали і були переможені. Далі написано в Другій книзі хронік (13:21): «І зміцнівся Авія, і взяв собі 14 жінок, і породив 22 синів і 16 дочок». Коли Авія помер, царем став його богобійний син Аса і, як пише Біблія:

«А війни не було аж до 35-го року царювання Аси». У країні 10 років був мир. Аса був вірний єдиному Богу. Перша частина його правління позначені пробудженням релігійного руху у Юдеї. Вівтарі іншим богам були зруйновані. Усе ж північний Ізраїль виступив проти Юдеї. Вони почали будувати місто з 8 км на північ від Єрусалиму, щоб перерізати торгові шляхи до інших країн. Тоді Аса зібрав все золото Єрусалимського храму і віддав його сирійському цареві в обмін на союз з сирійцями проти ізраїльтян. Сирія напала на північні області Ізраїлю. Пророк Ханані критикував Асу за його союз з сирійським царем, оскільки це не було добрим в Божих очах і через це будуть у нього війни. Аса наказав ув'язнити пророка. Сказано в Другій книзі хронік: «39-го року свого царювання занедужав Аса на ноги, й ця недуга стала вельми тяжкою, але він і у своїй недусі шукав не Господа, а лікарів. І спочив Аса зі своїми батьками, помер на сорок першому році свого царювання». (2 Хр. 16:12-13). Четвертим цар Юдейського царства став Йосафат, син царя Аси. Про нього пишуть Друга книга хронік та Перша і Друга книга царів Старого Завіту. Згідно з біблійною розповіддю перші роки свого правління проводив Йосафат у побудові укріплень на кордоні з Ізраїлем та руйнуванні поганських святилищ. На третьому році правління він послав священників і левитів навчати народ заповідей Божих. У Другій книзі царів описується правління Йосафата в загальному як миле Богові (2 Цар. 17:5-6) та періодом процвітання. Цар уклав союз з Ізраїлем, з царем Ахавом. Проте цей союз зустрів критику у Юдеї і поразка Ахава та Йосафата у битві з сирійцями стала виглядати справедливою карою. Наступний союз був царем Ахазією для спільної торгівлі. Третій союз з ізраїльським царем Йорамом проти моавитян був успішний. Юдеї закликали Бога на допомогу і чудесним чином побили ворогів. Йосафат помер після перемоги та 25-ти річного правління у віці 60 років. Його наступником став син Йорам. У нашому історичному огляді подій в Ізраїлі та Юдеї варто підкреслити важливу тезу: дії царів були успішними лише тоді, коли вони зберігали вірність Богові. Як тільки забували про Бога, приходило лихо. Варто й нам про це пам'ятати і щодня з молитвою звертатися до Господа нашого Ісуса Христа, дякуючи Йому і просячи підтримки та благословення в усіх наших справах.

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Улаштувати чи полагодити?

Деколи помічається плутанина в розумінні слів улаштувати і полагодити. Дієслово влаштувати відповідає російському устроить: “Стефан Потоцький часто влаштовував урочисті бенкети й полювання” (З Тулуб); “Заремба влаштував її з допомогою Ковіньки в конторі депо” (О. Донченко).

Коли ж ідеться про справи, то краще користуватись дієсловами залагодити (“Мені байдуже, як він залагодить справу”. – М. Коцюбинський), заладнати (“Це треба заладнати, бо доки ви будете дурниці витівати, а я – дивитися!” – переклад М. Рильського), поладнати (“Ну, звісно, щодо грошових справ, то ми з вами якось поладнаємо, коли я буду в Чернігові”. – М. Коцюбинський), полагодити (“Справу свою завжди полагодите, а тепер їдьте зі мною на весілля”, -- О. Маковей).

Уява чи уявлення?

“А що уявляє собою це явище – випадок чи закономірність? – іноді кажуть помилково, замість правильного: “А що це за явище?”, “А що являє собою це явище?”

Уявляти собі щось може тільки людина внаслідок діяльності її мозку, яку ми називаємо уявою, а продуктом уяви є уявлення про щось чи про когось: “В Настусі дуже зарані розвилась уява про мрійність” (І. Нечуй-Левицький); “Немав Бородавка жодного уявлення про тактику і стратегію” (З. Тулуб). Тому й кажемо: “Наша уява не може ще охопити сьогодні всієї величі майбутніх міжпланетних польотів”, -- але: “Мій дід не мав ніякого уявлення не то що про космічний корабель, а навіть про звичайний літак”.

Сказати: “Дід не мав уяви – не можна, бо уява в нього була, тільки

“Рубрика Миколи Дупляка”

вона не створила уявлення про літак.

Про жорстокі слова

До таких “слівець” у сучасному українському мовленні належать дуже часто вживана іменникова та прикметникова лексема-термін “перестарілий (-а, -е)” та вислів-кліше “люди похилого віку”. Життя старших людей, особливо в Україні, загалом трудне, а деколи й холодне. А тут ще й словами б’ють: “престарілі”, “похилого віку”, “будинок для престарілих”. Чи ж треба цим людям постійно нагадувати про “похилий вік?”... Чомусь ніхто в Україні не здогадається скалькувати (тобто дослівно перекласти) дуже доречний англomовний термін (американського походження) “senior citizens” -- “поважні громадяни”. Можна б називати старших людей “громадянами старшого (поважного, статечного) віку”. Лексеми “поважний”

“старший”, “статечний” зовсім іншої внутрішньої форми, ніж слова “похилий”, “перестарілий”. Вони самим своїм звучанням виховують повагу до осіб, багатих досвідом життя й знанням людей і обставин, -- не без гіркоти писала світлої пам’яті доктор філологічних наук Роксолана Зорівчак – заслужений професор Львівського національного університету імені Івана Франка.

Сиротинець чи дитячий будинок?

Великого поширення в Україні набуває досі призабуте слово “сиротинець”, що витісняє термін “дитячий будинок”.

Подумаймо однак, чи є необхідність і так обездоленим дітям постійно нагадувати, що вони -- сироти? Життя і без того слова частосвоїмиштурханамиимпроценагадує.

Невже згідно постанови?

Прийменник згідно вживається з іменником в орудному відмінку та прийменником з: “згідно з постановою (графіком, опитуванням і под). Саме тому конструкції типу “Другий рік цей клас працює згідно постанови про реформу загальноосвітньої школи” не відповідають синтаксичним нормам.

Це речення слід писати так: “Другий рік цей клас працює згідно з постановою про реформу загальноосвітньої школи”.

Ще про конструкції з прийменником по

Однією з найпоширеніших синтаксичних вад ЗМІ є надуживання конструкціями з прийменником по: майстерня по ремонту одягу замість майстерня ремонту одягу, бюро по працевлаштуванню замість бюро працевлаштування.

Прийменник по не чужий нашій мові. Він широко вживаний в інших випадках – з просторовими, часовими обставинами та об’єктивними значеннями: “А під самою водою Верба похилилась; Аж по воді розіслала Зеленії віти” (Т. Шевченко); “По сміху плач наступає” (Номис).

Деякі хибні слова і вислови, що засмічують нашу мову

- “Комітет по цінах” замість “комітет цін”
- “Екзамен по англійській мові” замість “іспит (екзамен) з англійської мови”
- “Працюють по змінному графіку” замість “працюють за змінним графіком”
- “Я прийшов до Вас по такій справі” замість “я прийшов до Вас у такій справі”
- “Кіоск по продажу проїздних квитків” замість “кіоск для продажу проїздних квитків”
- “Бездільник” замість “нероба, ледар”
- “Бутилка” замість “пляшка”
- “Безобідний” замість “невинний”
- “Безобразний” замість “бридкий, потворний”
- “Більйо” замість “білизна”
- “Бойкий” замість “жвавий”
- “Блюдо” замість “страва”
- “Болільщик” замість “уболівальник”
- “Булавка” замість “шпилька”
- “Бумага” замість “папір”
- “Бумажник” замість “гаманець”
- “Буси” замість “намисто”
- “Вздих” замість “зітхання, подих”
- “Взрив” замість “вибух”
- “Виговор” замість “догана”
- “Віддих” замість “відпочинок”
- “Вкус” замість “смак”
- “Возражати” замість “заперечувати”
- “Вредний” замість “шкідливий”
- “Гов’ядина” замість “яловичина”
- “Доклад” замість “доповідь”
- “Заказ” замість “замовлення”
- “Краска” замість “фарба”
- “Красавиця” замість “красуня”
- “Лічний” замість “особистий”
- “Наблюдати” замість “спостерігати”
- “Получка” замість “зарплата”
- “Поспорити” замість “посперечатися”
- “Тварог” замість “сир”
- “Ужас” замість “жах”
- “Шутка” замість “жарт”
- “Взаїмний” замість “взаємний”
- “Женатий” замість “жонатий”
- “Кривавий” замість “кривавий”
- “Ломати” замість “ламати”
- “Регістратура” замість “реєстратура”
- “Субсідія” замість “субсидія”
- “Юбілей” замість “ювілей”
- “Комари” замість “комарі”

«Пишаємось»

Студент ДНУ – бронзовий призер першості світу з карате

На початку грудня у Болгарії (м. Варна) проходила першість світу з кіокушин-карате серед юнаків та юніорів за програмою «Куміте» – 6th KWU Open Kyokushin Youth World Championship. За результатами змагань збірна команда України виборола загальне IV місце, завоювавши три медалі різного ґатунку.

Значним внеском у таке спортивне досягнення став виступ Дмитра Пуліна – студента I курсу факультету медичних технологій діагностики та реабілітації Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара. У ваговій категорії до 75 кг серед юнаків віком 16-17 років у напружених двобоях він виборов почесне III місце і був нагороджений бронзовою медаллю. Дмитро вже більше десяти років із захопленням та наполегливістю засвоює секрети цього стародавнього виду східних єдиноборств.

Найбільш результативним у спортивній кар'єрі Дмитра видався минулий 2017 рік. Спочатку була перемога на Кубку Європи, що проходив у Польщі (м. Свиноустьє), де студент Пулін посів I місце. Згодом, на першості світу 2017 року у Варшаві

(Польща) він також піднявся на найвищу сходинку п'єдесталу. Ці перемоги склали основні підстави для присвоєння Дмитру Пуліну спортивного розряду кандидата у майстри спорту України. Не менш результативним видався й 2018 рік. Спочатку у жовтні Дмитру підкорилася вища сходинка міжнародної першості з карате, що відбулася в Білорусі, а згодом 6-8 грудня – першість світу у Болгарії.

Вітаємо нашого студента Дмитра Пуліна – бронзового призера Чемпіонату світу з кіокушин-карате серед юнаків і його тренера Ігоря Бутейка! Бажаємо їм подальших спортивних успіхів, а також важливих життєвих досягнень!

*Завідувач кафедри фізичного виховання та спорту
Володимир Саричев*

“Вісті з діаспори”

ЛАВРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА

Владика Борис Гудзяк, президент Українського Католицького Університету в Львові та єпископ для українців католиків у Західній Європі, став Лавреатом Премії імені Василя Стуса 2018-го року. Владика Борис, уродженець США, свої молоді роки провів у місті Сиракюз, в штаті Нью Йорк. З батьками і братом Марком був парафіянином Української Католицької Церкви Святого Івана Хрестителя. Будучи 7-мілітнім хлопчиком, в українському народному строю, вітав Архієпископа Йосифа Сліпого на летовищі, коли він прибув до українців Сиракюз на відвідини. Ця зустріч, пригадує Владика Борис, глибоко зворушила його і надала напрям його життя. В п'ятнадцять років, він відчув покликання до священства. Здобувши ступінь бакалавра в філософії та біології від Університету Сиракюз, Гудзяк переїхав до Риму на теологічні студії в Українському Католицькому Університеті Святої Софії. В 1993-у році був висвячений на священника. Як і інші ідейні американці українського роду, поїхав в Україну, щоб включитися в її духовне та інтелектуальне відродження. В 1998-у році почав викладати в Львівській Теологічній Академії, яка згодом стала Українським Католицьким Університетом, головою якого Владика Гудзяк обраним. Від того часу Владика Борис часто відвідує українські громади діаспори, інформуючи їх про важливу працю УКУ та його фінансові потреби. Бував і в Детройті (тут живе його брат, др. Марко Гудзяк, з родиною). У 2013-14 роках Владика Гудзяк був на Майдані, де промовляв до тисячів учасників.

Приймаючи премію імені Василя Стуса (1938-1985), лавреат відмітив глибокий патріотизм поета і правозахисника, який загинув у російсько-советському таборі далеко від України, дотримуючись своїх поглядів до останньої хвилини життя. “Василь Стус - жива історія, а премія його імені - це великі любов'язок” сказав Гудзяк. Премія імені Василя Стуса була заснована в 1989-у році Українською Асоціацією Незалежної Творчої Інтелігенції на чолі з покійним вже Євгеном Сверстюком, та присуджується щороку авторам, літераторам, мистцям, режисерам та іншим культурним діячам, незалежно від місця їхнього проживання, за особливий внесок в українську культуру та стійкість громадської позиції. З 2015-го року Премією опікуються Український ПЕН Клуб, Києво-Могилянська Бізнес-Школа та Видавництво “Дух і Літера”

Катерина Ткачук

ПРО «ГЕННИЙ ДИВО-КОД» У РОМАНІ У ВІРШАХ «ДИВОГРАЙ» ОЛЕСІ ОМЕЛЬЧЕНКО

У статті наголошується на проблемі духовності як найбільш необхідному чиннику розбудови суверенної України в історико-філософсько-фантастичному романі-есе у віршах «Дивограй» О. Омельченко. У творі художньо ідеалізовано людські стосунки на суспільноетичному рівні, інтерпретовано визначні події, архаїчні пласти вірувань українського народу як магичної й духовної його сили, відтворено найдавніші шари історичної й культурної пам'яті. Ключові слова: проблема, духовність, роман у віршах, фольклор, звичаї і традиції.

Художня література як домінанта духовності допомагає усвідомити унікальність і неповторність світу й себе, сприяє розвитку особистості, формує життєві орієнтири та власну світоглядну позицію, сприяє самовдосконаленню традицій і норм культури спілкування, збагачує знання про минуле народу й країни. Перераховані елементи є нагальними й у сучасних романах у віршах, які активно входять у культурний простір України й відзначаються новаторством форми, змісту, обсягу, порушених проблем. Лише за останні роки надруковано віртуальний роман «Сарматка» (2016) Олега Бермана, роман-медитація у віршах «Паломник» (2017) Ігоря Павлюка, історико-філософсько-фантастичний роман се у віршах «Дивограй» (2017) Олесі Омельченко, Січеславської письменниці з присутнім поетичним (11 збірок) доробком. «Дивограй» О.

Омельченко – це споглядання дива рідної Дніпропетровщини, України з великими хронологічними зміщеннями минулого, сучасного й майбутнього, це поетична розповідь про дива Всекосмічного масштабу й застереження людству берегти Землю, щоб не загинула «в пеклі бездуховнім». Роман має декілька жанрових номінацій, містить філософські роздуми-вкраплення, жанри-вставки, художні прийоми, підпорядковані, за висновками Н. Бернадської, зображенню буття окремої людини, інколи – дуже гіркого, інколи – світлого, а найчастіше – з перетіканням одного в інше, проте «саме такий підкреслено загальнолюдський вимір актуалізує минуле не з метою його чи то оцінити, чи то поетизувати, а радше ствердити теперішнє і надважливу думку про те, що людська особистість – найбільша цінність у світобудові» [Бернадська 2017:19]. Саме зрозуміти непересічну значимість і неповторність, відчутти відповідальність за власну долю і долю України, Всесвіту, не принижувати жодної миті свого існування ганебним словом, думкою, вчинком, дбати про духовність закликає авторка поетичного ліро-епосу. Людина у «Дивограї» духовно пов'язана з тим часом, в якому вона живе, пронизана його плином, коріння якого слід шукати в етнобутті. Роман розпочинається ствердженням, що всі негаразди минулого відійшли в небуття, дійсність «розквітає» у вселюбові: «Духовність стала нормою святою. / О Земле, о плането рідна, ти / Сіяла у Безмежжі бездоганно. / Я зараз помандрую у світи / І розкажу, яка ти,

Земле, гарна! / Як в єдності з людиною живеш, / В гармонії з прадавними богами. / Для пізнання немає більше меж, / Бо Мати Божа і Творець із нами [Омельченко 2017:13]. О. Омельченко в інтерв'ю зазначила, що в процесі роботи над твором, який писала протягом 15 років, все більше думала про велич України в різні історичні проміжки, починаючи з прачасів, про силу духу саме УКРАЇНЦЯ, який спроможний, давши начало індоєвропейським народам, стати рушійною силою порятунку як власної, так і земної цивілізації. «Усе стає можливим через невичерпну силу духу мужньої, милосердної Людини, яка не зрадила свій генний код; Любові, непереможної, вічної, повинна бути щасливою за умови єдності справжніх «половинок любові»... Філософія роману полягає в сакральному бажанні, глибокому переконанні у вічності України, Любові, людської земної цивілізації та мрії про Всекосмічну українську державу. Я впевнена, що своєю вірою додаю сил Україні як державі, яка порятує саму себе й космічні світи. Ментальні поля планети зміцнюються завдяки героїці української історії, її непересічних героїв-творців, незнищенності обрядів, легенд, традицій, які існують і в інших світах української космічної спілки Славії» [Біляцька 2017:13]. Щороку тривожні події в країні змушували авторку інтерпретувати уже фантастичні, вигадані позитивні дії у творі, тому роман починається життєствердно, що народ і Україна живі в 5000 році, розквітають і здатні через конкретних своїх представників, Марію та її екіпаж, рятувати в космосі інших від темних сил: «О колообіг вічного життя, / Ти – в єдності із кармою діяння. / І Ріта – звичай, після Прави є, / А Правий – то духовний, світлосайний... / Праславія... А

Славія тепер / Родина – три галактики чарівні: / Чумацький Шлях, у Андромеді дивній / Туманність М- 31, / У Геркулесі – М-13 [Омельченко 2017:385]. На думку А. Поповського, у своїй творчості Олесь Омельченко «здатна програмувати події, які влітаються у час здійснення надій, прагнень, перемогою світла над темрявою у нашому житті, тому її твори мають оптимістичний, триумфальний фінал, несуть позитивні емоції, одухотворяють віру» [Поповський 2017:7]. Поетеса занурює реципієнта в історичні пласти буття України, використовуючи фантастичні умовно-образні засоби, фольклорні зразки, звичаї і обряди, які символізують духовний код нашого народу: «Щоб осягти Безмежжя вічне, / Збагни свою духовну вроду, / Відчуй у серці племін Бог, / Себе в Творці відчуй, Людино! / Тоді у єдності гармоній / Відступить страху павутина» [Омельченко 2017:341]. Усна народна творчість, елементи якої використала авторка, репрезентує унікальні ментальні особливості, відкриває найголовнішу сферу духовності кожного етносу, образи, ідеальні для наслідування, є джерелом формування моральної поведінки та естетичних вражень, адже «на кожному новому історичному щаблі розвитку набувала нових особливостей та ознак, що залежало від змін усієї духовної культури» [Руснак, 7]. Тема роману «Дивограй» – всеохоплююча, він має п'ять сюжетних ліній: історична (сюжетна лінія «Дивограй»), фантастична (сюжетна лінія «Космос»), історія краю та його величних героїв (розділ «Історія ріднокраю»), віра у високість і людяність (сюжетна лінія «Єдність»), взаємозв'язок минулого й майбуття з єдністю протиріч Віри, Любові, Надії (сюжетна лінія «Земля»). Історичні факти,

безперечно, посідають чільне місце у творчому доробку О. Омельченко, але без заглиблення в них через легенди, міфи, сказання, обряди, традиції тощо, за її словами, бідніли б емоції, уява, відсутньою була б душа. «Автентичну буття тих часів черпаю з фольклору, різних джерел, великою часткою з уяви, фантазії. Творчість чергувалася з глибоким вивченням історії, астрономії, фізики, парапсихології, історії релігій, зокрема, вивчала «Велесову книгу», «З богами у Триглаві» В. Куровського, твори В. Войтовича та інші на подібну тематику (їх дуже багато) сучасних наукових та науково-популярних видань, легенди, звичаї, обряди» [Біляцька 2017:111]. Часопростір роману у віршах Олесі Омельченко охоплює п'ять тисяч років, і, щоб достовірніше відтворити зрізи епох, вона вводить у текст фольклорні зразки, образи, описує святкування звичаїв і обрядів, особливо календарних, в основі яких віра в магічну силу слова. Колоритно зображено святкування зустрічі весни з виконанням веснянок, водінням хороводів. Зі свят зимового циклу згадано Різдво Христове, Святий вечір, коли починають ходити колядники з піснями-молитвами, піснями-віншітками, піснями-привітаннями. У міфологічно-культових колядках поєднані елементи анімізму, тотемізму, фетишизму з образами колишніх вірувань – сонця, місяця, зірок, птахів, світового дерева, води, землі:

*А в бога ОрДана, що на його дворі.
Що на його дворі – річка протікала,
Радуйся, ой радуйся, Земле,
Веселися, Роде наш,
Сонце-світ засвітився!
Річка протікала . сонечко стрічала,
Сонечко стрічала та й святою
стала.*

*Радуйся, ой радуйся, Земле,
Веселися, Роде наш,
Сонце-світ засвітився! [Омельченко
2017:411].*

Чільне місце в романі відведено святкуванню Івана Купала ще за дохристиянських часів, відоме в народі під назвами: Купала, Купайла, Іванів день. Купала припадає на літнє сонцестояння й пов'язане з хліборобством, поклонінням воді і сонцю, родючій силі землі: «Цей день – для Сонця, ясного Купайла. / О боже урожайності й кохання, / Родючості і лікарських рослин, / В цей день аж навісніли сили злі» [Омельченко 2017:30]. Навіть частини роману мають назви, пов'язані із календарними святами: «Жита пливли золотисто-осяйні», «Перунів день – четвер», «Купальська ніч», «За папороттю» тощо. У «Дивограї» подано й трактування свята Купала, і опис його проведення: «І треба ж так – Перунів день. А в ніч – / Одвічне наше свято чисте й світле / На честь Купайла, бога сонця й літа, / Кохання, урожайності і квітів – / Купальська непорочна дивоніч / Ще зранку за селом квіток нарвали, / Всіляких трав, пучечки полину, / І у вінки купальські заплітали / Дівочих мрій щасливу таїну» [Омельченко 2017:32]. Основними культами купальських обрядів є вогонь, вода, зело. Вогонь – це відгомін культу сонця, купальська вода – символ цілющої сили, папороть – символ щасливої долі, роса забезпечувала красу й кохання, а купальське дерево – родючість та щастя. Запалити вогонь на святі, за традицією, доручали кільком поважним дідам, котрі добували його тертям, що ніби споріднювало дерево із сонцем як джерелом вогню. Вірили, що, стрибаючи через багаття, можна позбутися хвороб, злих чарів. Ці традиції художньо опоетизувала

О. Омельченко: «Пливуть вінки. Свічки пливуть поволі. / І Борисфен вирує і реве» [Омельченко 2017:40]. Наші пращури, за романом «Дивограй», купальську ніч вважали чарівною, проводили численні обряди й магичні ритуали, одну з героїнь роману, Ольгу, обрали символом землі й вогню: «За наречену віддавали / Самому Перуну тепер її. / В квітках, мов квітка. Справжня наречена. / За ритуалом в капище ішла» [Омельченко 2017:33]. У романі у віршах наголошено на шлюбних мотивах пісень, які, на думку В. Давидюка, колись починали співати на Великдень і закінчували після Купала [Давидюк 2009: 171]. У давнину люди вірили, що проведення свята на честь Сонця дасть їм силу, здоров'я, добробут, адже незабаром відповідальний момент трудової діяльності землеробів – збір урожаю. Описуючи давні традиції святкування, О. Омельченко не лише повертає нас до пракоренів, але й наголошує на духовності буття пращурів, яке ми повинні зберігати й примножувати. Одним із давніх пластів духовності є народні замовляння, молитви, які опоетизовано в устах героїв роману у віршах: «– О милостивий боже, добрий наш! / Ми просимо тебе – щораз являйся / Успраглумить із радисним дощем, / Щоб квітли землі, колос розвивався, / Щоб грім добра над нами розливався, / Та вижени мару і Дива ще» [Омельченко 2017:33]. Роман у віршах О. Омельченко «Дивограй» ускладнено різножанровими вставками (легенди, замовляння, пісні, наукові твердження, молитви, листи), що набувають контекстуальної змістовності, зокрема і в назвах розділів: «Легенда про сузір'я Андромеди», «Лист на Землю мамі», «Оберіг замовляння на силу», «Сповідь амазонки», «Тебе чекала і шукала (ліричний відступ)», «Криваво-

чорна калина». Носієм жанру-вставки, зокрема молитви, часто є не лише герої, а й авторка, яка подає її і як засторогу, і як покаяння, і як відродження сутності людської душі: «Мій Творцю, Всевишній Боже, / Зір верни сліпому! / Хай зроста в серцях духовність! / Мужнього дай Слова! / Хай ніяка в світі віра / Не приносить шкоди! / Олюдино, віруй, віруй! / Богтвого народу / Допоможе тим, хто просить. / Хто іде – здолає. / І боги в усі епохи / Хай живуть між нами! [Омельченко 2017:354]. Я. Новицький молитву розглядав як пізніше «християнське нашарування», яке виникло тоді, коли із плином часу сили слова самої по собі вже було недостатньо для дієвості замовлянь. Тому знахарі, шептухи почали підкріплювати свої магично-сакральні твори іменем Божим, Спасителя, Божої Матері, святих (Миколая, Юрія, Варвари), а письменники їх художньо інтерпретували. Молитви О. Омельченко з «Дивограю» є актуальними нині, бо вона поетично молиться і за конкретну людину, і за людство в цілому: «О Господи, Творцю небес й Землі, / Творцю цивілізацій і Людини, / Хвала тобі і Слава! Хай однині / Любов лиш квітне у житті святім! / О сили неба й матінки-Землі, / Всі Вищі Сили, від падінь спасіть, / Від хладу й зла, від ворогів й печалі, / І від гордині й немощі спасіть! / О сили неба й матінки-Землі!» [Омельченко 2017:452]. Пласти історії в романі заглиблені в слов'янську міфологію, поєднуються з християнською традицією, текст доповнюють обробки автентичних замовлянь, які можна назвати авторською знахідкою. Замовляння в романі у віршах перегукуються із тими, що дійшли до нас із давніх-давен і є продуктом тієї духовної епохи, коли людина переходила від

усвідомлення всеєдності буття до усвідомлення власної індивідуальності й своєї унікальності. Характерною особливістю замовлянь є збереження в них першооснови подвійного значення слова – одночасного утримування в слові його сакрального й профанного значення. У замовляннях через слова звичайної (побутової) мови вибудовується сакральний прообраз світу та прапоезія, яка зберігає в мисленні силу істини буття. Саме це послужило самоствердженням людини в системі суспільних відносин: «Ярило силою вогняною, / Ярило силою земною, / У мій дім іди, / Силу мені принеси. / Хай мої руки / Стануть бистрії круки. / Хай мої ноги / Стануть міцнії строги... / Замовляю я воїна межового, / Що йде на діло родове / Заради роду славного, / Заради відродження Славії / У Всесвіті преславному, / Зарадивідродження Любові / У кожному подиху і слові. / Хай Вогонь Всевишнього / Згасає у серцях відважних / І об'єднає подвижників, / І роз'єднане цілим стане, / Осяявши бездоганну Гармонію / Безмежжя...» [Омельченко 2017:182].

Події роману у віршах подано в контексті історичних та суспільнопобутових пісень. У творі містяться легенди, перекази про козаків, козацькі пісні: «Гей, як встану-гляну / На мою Україну, / А над нею в плачі / Сиз орел літає. / Гей, як встану-гляну / На мою Україну, / Лихо і розлука / Серце розриває...» [Омельченко 2017:452]. Авторка із захопленням розповідає про визначні місця Дніпропетровщини, зокрема про місце загибелі князя Святослава, про перебування Шевченка біля порога Ненаситець, про його захоплення фортецею Кодак: «Тут Шевченко відчув укотре / Духу вольного велич дивну / І козацьку духовну вроду, / Що сягне

у майбутню днину» [Омельченко 2017:308]. У той же час, О. Омельченко з боєм виносить на розсуд роздуми про добро і зло в сучасному суспільстві, про бізнесменів, для яких натовп усі, хто бідний, яким розвивати духовність не дозволяє «грошова совість». Вона застерігає, що вижити в часі не змогли ті народи, які забули про любов до Бога. Лише: «Коли зростає духовність Любов, – / У душах їх гармонія сіяє. / І мудрість роду, генний диво-код, / Планета ця дбайливо зберігає» [Омельченко 2017:181]. Отже, попри жанрове новаторство, «Дивограй» О. Омельченко спроектовано на реальний світ. Ідеї роману у віршах авторка розкриває в контексті національних, порушує проблему духовності, репрезентуючи етнозакорінені образи, типові народнопоетичні архетипи як наскрізні символічні структури ментальності. Відтворюючи найдавніші шари пам'яті, письменниця закликає зберігати досягнення людства, що стоять на сторожі цілісності культури і життєвого досвіду.

*Біляцька В. П. доктор
філологічних наук, професор
кафедри філології та
мовної комунікації
Національного технічного
університету «Дніпровська
політехніка» (м. Дніпро)*

“Історично важливо”

Патріарх Філарет: Порошенко використав усі сили, щоб переконати Вселенського Патріарха надати Україні томос

Патріарх Філарет заявив, що у той час, коли в Україні змінилися умови і президентом став Петро Порошенко, то він використав всі сили та всю свою мудрість для того, щоб переконати Вселенського Патріарха надати томос про Автокефалію української церкви. Про це повідомили у прес-службі ЛОДА. «Коли змінились умови і став Президентом Петро Порошенко, то він використав всі сили, всю свою мудрість для того, щоб переконати Вселенського Патріарха надати томос про Автокефалію української церкви», – сказав Святійший Патріарх Філарет

Патріарх Філарет у Європейському парламенті: найяскравіші цитати

Про Європу

"Під час нашого першого приїзду до Брюсселю в березні 2013 р., в складі делегації Ради Церков, ми доводили, що Україна - це Європа. Ми казали - а нас лише слухали. А тепер вже ніхто не може піддати сумніву, що Україна - невід'ємна частина Європи".

"Ще недавно здавалося, що небо над Європою є безхмарним. Але тепер всі бачать, що "вітри повіяли, ріки розлилися" - і Європа переживає кризу".

"Ми повинні пам'ятати, що Європа - наш спільний дім. Якщо в одній кімнаті розпочнеться пожежа - загроза є для всього дому. Якщо в одну квартиру залізли злодії - то це не означає, що всі решта мешканців дому - є в безпеці. Або якщо на нижніх поверхах повинь затоплює дім - що мешканці верхніх поверхів можуть не турбуватися".

Про корупцію

"Друге зло, яке нас особливо турбує - це корупція. Корупція означає - руйнування. Бо це явище руйнує суспільство і державу зсередини".

"Політична корупція - це коли політики обіцяють виборцям різні блага, часто недосяжні, для того, щоби досягнути влади".

Про війну та українську автокефалію

"Як християни, ми повинні бути миротворцями, бо так нам заповідав Бог. Ми не повинні бажати війни. Але це не означає, що коли зло веде війну проти добра - ми маємо скласти руки, не опиратися злу".

"Я добре пам'ятаю, що таке війна. Війна і зараз є там, на Донбасі, де моя

Батьківщина. Моє рідне село окуповане Росією. Я знаю, яким цінним є мир".

"Кремль перетворив Московський Патріархат в один з інструментів поширення ідеології "руського міра" - тієї ідеології, яка є базою для агресії Москви і проти України, і проти Грузії, і проти Молдови. Тому незалежність Церкви в Україні від впливу Кремля - це дуже важлива складова перемоги над агресором в гібридній війні".

"Патріарх Варфоломій налаштований рішуче і він готовий урочисто проголосити Томос про автокефалію, визнати нашу Церкву, увійти з нею в спілкування. Однак йому потрібна підтримка, в тому числі ваша підтримка. Щоби він відчував, що він не один у цій боротьбі".

МИ ТАК САМО, ЯК МОГЛИ, НАБЛИЖАЛІ ЦЕЙ ДЕНЬ

Журнал "Бористен", котрий попри усі складності для друкованого українського національно свідомого слова, ось вже 27 років безперервно виходить в світ. Головною, так би мовити, ідеологією нашого видання завжди була й залишається любов до рідної землі, до свого народу, до святих для кожного українця прагнень мати незалежну Вітчизну, свою державу.

Однак, як свідчить історичний досвід, здоровий глузд всевищезазначене неможливе без існування та розбудови Національної Церкви. Тієї Христової Церкви, котра б була виразником справді національних устремлінь та сподівань нашого багатотраждального українського народу. А тому в 2002 році редакція заснувала релігійний додаток до нашого щомісячника «Наша Церква - Київський Патріархат». Святіший Патріарх УПЦ КП Філарет з прихильністю поставився до нашого починання і благословив видання. З того часу минуло майже 16 років.

За цей час видання у певній мірі виконувало ті завдання, котрі на нього поклалися. А саме інформування читачів про ситуацію в УПЦ КП, розвінчування брехні та наклепів з боку недругів Церкви. В першу чергу оточення Московського Патріархату і його філії УПЦ МП. Ми розповідали про непросту ситуацію в Українському Православ'ї в діаспорі, про благодійницькі

акції вірних УПЦ КП по обидва боки океану.

А ще своїми публікаціями ми засвідчували, що незважаючи на історичну конфесійну відмінність, українці єдина нація, котра нікому не дозволить бути господарями у власному домі. Тим більш на духовній ниві. Саме цьому присвячена постійна рубрика нашого видання «З життя братньої Церкви», яка присвячена діяльності Української Греко-Католицької Церкви.

Ми не прагнемо прискорити хід історії, не висуваємо ніяких екуменістичних гасел, тим більш не намагаємося просувати прозелітизм. Ми хочемо одного, аби наїзники усіх відтінків зрозуміли: українців вже ніколи не розбити, вони єдині, хоч, у своїх молитвах можуть славити різних предстоятелів Христової Церкви.

Ми стали свідками справді історичних подій Помісна Православна Церква України реальність. І в цій вікопомній події є й маленька цеглинка, котру заклала наша редакція, читачький та авторський актив. А тому щиро здоровимо усіх тих, хто є серед наших приятелів з цієї вікопомною подією!

І ще про один важливий аспект такої справи. Через атеїстичне минуле чимала частина населення України особливо на Сході дуже погано орієнтується в міжконфесійних стосунках, погано уявляє взагалі церковний устрій та канони. Це вмело використовують вороги українського народу. Так вірних ПЦУ вони називають розкольникami, всіляко вкладаючи негативний зміст у це понятті. А вірних УГКЦ називають поляками та єзуїтами, оголошуючи ворогами України та православ'я. Існує ще безліч інсинуації та наклепів з боку наших ворогів, аби поглибити велику історичну прикрість для українців: відмінність між Сходом і Заходом.

Отож, ми прагнемо одного, шануючи та зберігаючи традиції обох українських Церков, множити духовність нашого народу, сприяти становлення справді незалежної та заможної держави Україна.

**Фідель Сухоніс, письменник,
редактор журналу
"Бористен"**

Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом

Ми продовжуємо знайомити наших читачів із друкованою версією відеосюжетів із загальною назвою «Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом», котрі шеф-редактор нашого щомісячника підготував під час останньої подорожі до США.

Важко знайти ділянку громадсько-політичного життя українців в США, де б добродій Іван Буртик (Кліфтон, Нью-Джерзі) не брав участь. Можливо, ось ця постійна націленість на працю і зберегла його у добрій фізичній та ментальній формі в таких поважних літах. Слід зазначити що з розпадом Советського Союзу Івана Буртика чи не найбільше спрямував свої зусилля на допомогу українцям на теренах колишньої імперії й не лише в Україні. На чужині неблаганна асиміляція не минуше буде поїдати будь-яку національну спільноту. І лише посвята і щоденна, так би мовити, духовна праця може захистити від втрати своєї культури, мови, звичаїв. Діти й онуки Івана Буртика, як і багатьох інших українців, в США говорять своєю мовою, поважають наші традиції. І в тому ще одна звитяга американця українського походження, невтомного і жертовного доктора Івана Буртика.

Володимир Могучий належить до давніх приятелів журналу «Бористен». Це людина яка не перестає дивувати своїми обдаруваннями. Талановитий інженер, який належить до провідних спеціалістів своєї галузі в США, цей американець українського походження багато приділяв уваги діяльності своєї етнічної громади. Між іншим, в тому що реальністю є Православна Церква України є і його заслуга.

А в останні роки добродій Володимир захопився письменницькою діяльністю. Його англійські книги про Україну відіграють велику роль – несуть правду про нашу Батьківщину на Заході.

Очевидно, що згаданий цикл відеосюжетів «Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом» ніколи б не став можливим аби не допомога автору як старих так і нових друзів з нашої громади в США. За що тележурналіст та редактор принагідно усіх сердечно дякує.

Яков Балабан нащадок петлюрівського офіцера, який вимушено опинився в США через поразку визвольних змагань. Але про своє коріння цей американець українського походження не забуває. Він не лише активний член нашої громади, а й володар унікального музею «Української марки». Експонати якого доводять і нашу стародавню історію, і багату культуру.

Українці США шанують свої традиції, а найголовніше родинні цінності. Як ось подружжя сповідників РУНВІРИ Боголюба та Світанни Свириденко з штату Коннектикут. Вони разом понад півсторіччя. А це сповнене добра і вірності фото зроблено на побережжі Атлантичного океану. Десь там на відстані майже у 10 тисяч кілометрів Україна. І хоч як вона не далеко Батьківщина завжди в серцях Боголюба та Світанни Свириденко

У наступних номерах щомісячника "Бористен" шукайте друковані версії відеосюжетів із загальною назвою «Українська Америка зблизька з Фіделем Сухоносом»

Переможцями традиційного щорічного конкурсу імені Олесея Гончара журналу «Бористен» у 2018 році визнані:

Микола Цоколенко (м. Дніпро) – за плідну багаторічну працю з патріотичного виховання студентської молоді, вагомий внесок у вітчизняну освіту.

Любов Василів – Базюк (м. Торонто, Канада) – за системну багаторічну роботу з популяризації та поширенню української літератури в західному світі.

Лідія Гулак – Рубан (Нью-Джерзі, США) – за участь в дисидентському рухову в часи СРСР спрямованому на утвердження української України та з нагоди сімдесятирічного ювілею.

Ларіон Хейлик (помертньо, Нью-Джерзі, США) – за багаторічну репрезентацію щомісячника «Бористен» в США і Канаді.

Сергій і Тетяна Дзюба (м. Чернігів) – за багаторічну культурологічну, видавничу та літературну діяльність з популяризації української культури за кордоном.

Олександр Панченко (м. Лохвиця, Полтавська область) – за вагомий внесок у справу відродження Української Церкви, утвердження Української Державності та плідну працю в обороні прав і свобод українського народу.

Юрій Фанигін (м. Дніпро) – керівник робочої групи із створення «Музею АТО». Постійно діючої експозиції Дніпровського державного історичного музею імені Д. Яворницького.

Волонтерська група ДНУ імені Олесея Гончара у складі: Марія Бутиріна, Оксана Гудошник, Наталя Полішко, Лілія Темченко, Наталя Рекуненко , Оксана Коновець, Лариса Шейдаєва та Оксана Чугунова (м. Дніпро) – за системну матеріальну і моральну підтримку ЗСУ та добровольчих батальйонів в обороні України на Донбасі.

“Спеціально для Бористену”

Безстрашний борець за державність України

Історія України повна імен героїв, що з любови до своєї батьківщини віддали за неї своє життя. Досить згадати всіх тих, що загинули під Базаром, під Крутами, у Буші. Досить пригадати страчених поляками Біласа і Далинишина, Ольгу Басараб, Юліана Головінського, о. Остапа Нижанківського та численних інших героїв, що безстрашно йшли на смерть, щоб дати можливість безсмертній ідеї на відродження Української Суверенної Держави. Серед тих численних Героїв одне з провідних місць займає Провідник ОУН – Степана Бандера, для якого Святе Письмо, любов до Бога і ближнього були завжди головними дороговказом у його житті.

Для нього завжди християнські цінності полягали в захисті миру, життя людини і відновлення суверенної Української Держави. Скандальна сучасна антиукраїнська пропаганда поляків і росіян підсилила любов до України і до її героїв та поглибила зацікавлення до нашого історичного минулого, а зокрема

до тих героїв, які з консеквенцією відстоювали національну гідність. Отже, в світлі вище сказаного, ми повинні докладно пізнати хто ж такий був Степан Бандера, оскільки його так ненавидять поляки і росіяни, і попри те ненавидять весь український народ. У кожного народу є свої періоди народження, формування, розвитку, занепаду і смерті. Якщо припустити, що українство перебуває на стадії формування, то воно мусить ретельно, не з наказу чужих поглядів, пізнати свою минулу історичну правду, з істинного і свідомого обов'язку. Врешті решт, утвердилася незалежна Українська Держава. Для одних - це радість, а для інших - це колосальне горе. Одні намагаються її закріплювати, а інші раділи би від її загибелі. Нас вчили так санація, як і комуністична система, щоб були ми для них послушними і ніколи навіть в снах не мріяли про свою державу. Бо кожен, хто за неї намагався боротися, потрапляв у список ворогів, яких нищили морально і фізично, і, навіть, після смерті їхнім костям не давали спокою. Я прочитав, що 26 січня 2018 р. Польський Сейм проголосував за заборону “бандерівської ідеології”. У документі йдеться про злочини українських націоналістів у першій половині минулого століття. Для тих, хто це заперечує, навіть передбачена кримінальна відповідальність – штраф або позбавлення волі на строк до трьох років. Це серйозне і наказне рішення, означає, що нам доводилося працювати в минулому в диктатурі,

закріплювати здобутки революції” на руїнах і згарищах, серед голоду і холоду славити „найкраще життя в світі”, захоплюватися новими „радісними” змінами комунізму і тут починається нова трагедія - якщо не будете коритися і жити за правилами правлячої партії Права і Справедливості, і не впадете духом і не погасите в собі національних почуттів, то ми маємо спосіб заспокоїти таких, не в концтаборі у Березі Каретувській, але знайдемо інше місце. Я не мав навіть наміру писати про Провідника ОУН Степана Бандеру, але коли навколо нього так сильно заметушилося, то під тим впливом вирішив більше дізнатися, хто ж він є насправді, цей С. Бандера.

Прочитавши численну літературу про Степана Бандери, я доходжу до висновку, що це не злочинець, а рідкісний феномен, який не так часто трапляється в історії будь-якого народу. Народився Степан 1 січня 1909 року в селі Угринів Старий, повіт Калущ на Івано-Франківщині, в сім’ї греко-католицького священника Андрія. Батько Степана походив із Стрия і був сином міщанина Михайла та по матері Розалії, дівоче прізвище якої Білецька. Мати Степана Мирослава походила зі старої священничої родини і була донькою о. Володимира Глодзінського і Катерини з дому Кушлик. Степан був другою дитиною в сім’ї. Найстарша була сестра Марта. Молодші: брат Олександр, сестра Володимира, брат Василь, сестра Оксана, брат Богдан і наймолодша сестра Мирослава, яка померла в дитинстві. Дитячі роки Степан прожив в Угринові Старому в національно свідомій і релігійній сім’ї, де пізнавав першу домову науку і глибоку віру в Бога. Був це період першої світової війни, сільські школи тоді майже не працювали. Степан разом з сестрою і братами користав з домашніх

учителів і попри те він, як 10-річний хлопець, зміг вступити до Стрийської гімназії. А на четвертому році навчання, як талановитий юнак, вже давав лекції гімназістам. Він не мав міцного здоров’я, хворів на ревматизм, зате був обдарований талантом. В гімназії Степан вступив до скаутської організації „Пласт”, якій надзвичайно багато завдячував у загально-виховному процесі. В цьому періоді польські ендеки розпалювали ненависть ширити проти українців. Цей шовінізм широко описували в газетах „Слово Польське” (орган галицьких ендеків). Головними теоретиками були Бобжинський, Лео. Таку ж реакційну політику займала „Газета народова”, „Курер Польський” та інші часописи, в яких в той час було чимало зневаг на адресу українців. Така атмосфера зрозуміло провокувала криваві сутички серед молоді. Особливо такі криваві сутички між українцями і поляками відбувалися в університеті. Легендарною постаттю у Львівському університеті був Адам Коцко, якого поляки вбили, зате що він боровся за викладання українською мовою. В такій атмосфері став зміцнюватися і формуватися дух українського патріотизму. Степан був надзвичайно вразливим і амбітним юнаком і не терпів будь-якого терору і зневаги до будь кого слабшого. Одного разу сестра Марта помітила, що Степан голкою колов собі під ніхті пальців. Перелякана сестра побігла до матері і про це їй сказала. Мати розстроєна запитала Степани, “ти що робиш”? Він збентежений відповів: “хочу себе перевірити, якщо вороги будуть над мною знущатися, чи є я в силі знести біль і наругу, щоб залишитись вірним друзям”. У жовтні-листопаді 1918 р., майже десятилітній хлопець Степан пережив хвилюючі події відродження

української держави. Його батько, як посол до парламенту Західної України, був співучасником визвольних змагань за незалежну Україну. Степан був учнем української класичної гімназії в Стрию, де вступив до Пласту, а згодом став членом підпільної Української Військової Організації. Серед своїх ровесників вирізнявся він змістовними проповідями на пластових таборах на тема любови до сім'ї та Батьківщини. Одній своїй проповіді Степан говорив, що любов до Батьківщини починається з лелеки на стрісі, калини у саду, легкого дотику до рушника на іконі та вдумливе читання Кобзаря. Живе вона також в легендах, казках, історії, мудрих словах тата і в приказках дідуса – це дороговказ і моральний обов'язок кожного з нас розуміти, про це конче треба знати і пам'ятати. Такою мовою звернув він на себе увагу досвідчених тоді діячів. Закінчивши успішно гімназійну матуру, продовжував навчання на рільничому відділі Львівської політехніки. 1929 року став членом ОУН. А вже 1932 року – заступником Крайового Провідника ОУН під керівництвом полковника Євгена Коновальця. 1932–1933 роки – це трагічний час винищення українців штучно організованим Москвою голодом. ОУН проводить низку відплатних акцій. Степан Бандера стає найнебезпечнішим ворогом для всіх окупантів України. Але весь український народ – від малого до великого в місті і селі знав ім'я свого героя, яке назавжди залишилося найпопулярнішим в Україні. Працюючи в організації, Степан послуговувався різними псевдонімами: Сірий, Лис, Баба, Попель та інші. За свою діяльність був переслідуваний і арештований польською окупаційною поліцією. Вперше був арештований в

1934 р., а найгучніші два процеси, що відбулися у Варшаві та Львові в 1935-1936 роках набрали міжнародного розголосу. Їх назвали «справою Бандери і товаришів». У Варшаві С. Бандеру засудили до смертної кари. Згодом її замінили на довічне ув'язнення. У Львові він отримав ще один довічний присуд. Коли Бандеру ввели до залу суду, підсудні товариші встали і привітали його традиційним окликом «Слава Україні!» - це засвідчувало наскільки він здобув собі пошану серед своїх друзів. Степан різко виступав проти чиненого глуму і зневаг над українцями.

Після вироку С. Бандера відбував покарання у «Свенти Кшиж» коло Кельц, у Вронках коло Познаня і в Берестю над Бугом. За цей час він провів три голодовки – по 9, 13 і 16 днів. Бандера пережив у травні 1938 р. такі трагедії; вбивство провідника ОУН Євгена Коновальця та в 1938 р. польські військові каральні загони зруйнували понад 140 українських православних церков та на окупованих землях в Західній Україні закрили сотки україномовні школи. Ці злочинні події підсилювали лють української молоді в тюрмах і на волі. Щойно Друга світова війна відчинила тюремні дведрі Бандері. Він зразу приступає до активної діяльності, вже у лютому 1940 р., його обирають Провідником ОУН, а Другий великий збір ОУН, що відбувся 1-4 квітня 1941р. в Кракові це підтвердив. Саме у тому часі у Кракові Провідник ОУН Степан Бандера одружився з Ярославою з дому Опорівська (донька о.Василя) з Сянічини. Їхній шлюб відбувся у краківській Церкві Воздвиження Хреста Господнього. Вінчав молодят о. Степан Граб, свідками були Люба Лемик і молодший брат Степана Василь Бандера.

Весілля булося скромною і безалкогольною гостиною. Таке скромне, повне випробувань було і даліше життя родини Степана Бандери, в якій виховали вони в складних умовах трьох дітей: Наталію, Андрія і Лесю. Онук Степан Андрійович Бандера прийняв 2010 року найвищу українську нагороду – Орден Держави, він гіний внук славного дідуся. До сім'ї Бандерів надійшла сумна вістка, що 10 липня 1941 р. айгент НКВС розстріляв батька Степана о. Андрія Бандеру, був це великий і болісний удар. Але незважаюжчи на те, в перших днях німецької окупації з ініціативи Проводу ОУН проголошено Акт відновлення Української держави 30 червня 1941 р., у Львові всупереч намаганням німецької окупації не допустити до утворення незалежної України. Тому Головний Провід ОУН на чолі з С. Бандерою та Ярославом Стецьком гестапо арештувало 5 липня 1941 у Кракові. За ним до Берліна поїхала дружина Ярослава з тримісячною донькою Наталкою, щоб перебувати близько до чоловіка. Бандеру утримували спочатку у в'язниці, тортурований різними методами і потім — у концтаборі Заксенгаузен, де він перебував до 1944 року.

Його двох рідних братів Олександра (доктора політекономії) та Василя (випускника факультету філософії Львівського університету) у липні 1942 році вбили польські наглядачі-капо у концтаборі Аушвіц. С.Бандера вийшов на волю майже по закінченню Другої світової війни і після того ніколи не перебував на землях України і Польщі, а жив в Німеччині. Сучасний уряд Польщі безпідставно очорнює С. Бандеру, нібито він брав участь у Волинському конфлікті. Проти цього абсурду

навіть виступив колишній прем'єр-міністр Польщі Ян Ольшевський, який заперечив фабриковані оскарження.

Чому нам всім не набирати розуму від Святого папи Івана Павла II, який з святістю голосив згоду і братерство між нашими народами. Він казав гоїти рани а не роздражнювати і тим заохочувати до взаємної помсти. Складається враження, що тільки українська сторона вбивала поляків, а поляки зі своїми арміями, загонами, самообороною сиділи і чекали відповідного часу, щоб про своє горе заявити. Нестор Мизак та Іван Балан опрацювали цінний додаток до серії «За тебе, Свята Україно» і ця книга присвячена 26-ій річниці Незалежності України. У ній в хронологічному порядку подано матеріали, спогади, статті про революційний і життєвий шлях Провідника ОУН, що були опубліковані на шпальтах часопису «Шлях перемоги» у Мюнхені в шістдесятих роках ХХ століття, де є подана цінна інформація про Степана Бандеру, про його вбивство. Його ім'я піднімається як символ сучасної антимосковської боротьби України за її державну незалежність і волю людини.

Автори наголошують, що С. Бандера був мужнім і духовним, дуже любив свою родину, дітей, дружину, яка була йому великою підтримкою. «У стіп могили свого провідника нації всі відомі українці клялися, що не спочинуть раніше, ніж у нашому святому великому Києві знову не будуть піднесені українськими революціонерами переможні прапори і наш тризуб, осяяний хрестом, і поки не запанує воля і національна справедливість між народами. Довголітній в'язень, легендарний Михайло Сорока писав: «С. Бандера міг би прикрасити будь-яку державу і ним народ гордився б. Маю надію, що здоровий глузд переможе, коли українці будуть згадувати його ім'я, будуть вставати і врочисто мовчки стоячи, як устають американці, почувши ім'я Вашингтона, угорці, почувши ім'я Кошута, і євреї, почувши ім'я Герцля» - таких висловів безліч зустрічаємо в літературі. Ім'я С. Бандери овіяне славою і тріумфом людини, яка віддала своє життя за Україну. Німецька поліція заявила про п'ять тисяч українців і чужинців, які супроводили Степана Бандеру в останню путь, коли московський агент Б. Сташинський отруйним вистрілом скоротив життя великого міжнародного діяча за людські права – С. Бандеру, якого вбито з наказу Москви 15 жовтня 1959 року. Пригадаймо, що на його похороні було багато делегацій з-за океану. Живими квітами встелялася остання дорога покійного. Понад 250 вінків її прикрашали. На жалобних стрічках були назви міст з Австралії, Аргентини, США, Канади, Англії і багатьох країн, де жили українці і де живе дух демократизму. На одному лавровому вінку був напис німецькою мовою: «Від Мадярського Визвольного Руху»; «Для нашого українського друга»; «Борцєві

української революції»; Написи на вінках; «Незламному лицарєві»; «Найдорожчому побратимові поневолених народів»; «Світочєві духа»; «Великому Сину України», всіх не перерахувати. Десять священників були асистентами о. Прелатові Галинському в похоронних відправах. 20 жовтня 1959 року відслужили п'ять священників у присутності Екзарха Кир Платона Корниляка Запокійну Службу Божу. Відчай і надія, сльози та іскри завзяття, покора перед Всевишнім зринали над відкритою могилою світлої постаті революціонера і державника. Всім запали в душу слова Я. Стецька від ОУН. Від української громади прощальне слово сказала інж. Кудлик (Великобританія), д-р Малащук (Канада), проф. І. Вовчук (США), mgr. О. Коваль (Бельгія), О. Кушпета (Голландія), дир. І. Попович (Франція), проф. Ю. Студинський (Німеччина) і багато-багато інших. Смерть Степана Бандери наступила з руки ворога Москви, вибравши найпідлішу зброю – отруту, використану ВКГБ. Це була „таблетка отрути”, щоб російська імперія могла процвітати. Пане Я. Качинський - Бандера не був провідником тільки однієї організації і однієї нації, це добре зрозумів Кремль. Бандера мав і має своїх послідовників і прихильників серед усіх народів світу, а в тому серед визначних науковців. Вороги нашого народу навіть після 60 років смерті С. Бандери від нього дрожать. На завершення варто пригадати, що директор інституту українських досліджень та викладач історії Гарвардського університету проф. Сергій Плохій видав вже другу книжку присвячену українській історії для закордонної аудиторії за останні два роки. Перша - «Брама Європи: Історія України» - е

прекрасним викладом української історії з найдавніших часів і до анексії Криму та російської агресії в Україні. В книзі велику наукову увагу приділяється С. Бандері. В другій книзі С. Плохія «Утрачене царство» є дослідження самоідентифікації, нації, і також тут є дуже цінні дослідницькі матеріали про діяльність ОУН. З тих глибоко наукових дослідів пульсують правдиві заповіді наших славних, хоробрих предків, і в тому числі заповіт С. Бандери: „У нас є один основний принцип, одна головна мета - Суверенна Соборна Українська Держава. До неї йдемо неухильно. А шлях наш – це шлях революційної визвольної боротьби”. Михайла Грушевського дух споріднений до певної міри з духом Шевченка, який є «святим прапором нашої національної єдності, одним з найвизначніших символів української спільності, одноцільності України й українського життя...». Справді, це сьогодні найважливіше, найпотрібніше! Кожен свідомий, патріотичний українець мав би знати хоча б основні шевченкознавчі думки та висновки Грушевського. Проте навіть зацікавленому й досвідченому читачеві нелегко буде відразу знайти його відповідні тексти. Згадані книги, а також книга В. Мельниченка в цьому допоможе.

Кожна з історій, має самостійне значення, але водночас усіх їх тематично згруповано по розділах. У першому — «Тарасе мій добрий, мій батьку єдиний!» — йдеться про вирішальний вплив творчості Тараса Шевченка на формування світоглядної, політичної, державницької позиції Михайла Грушевського, найперше в контексті сприйняття й усвідомлення зловісної ролі Москви в історії

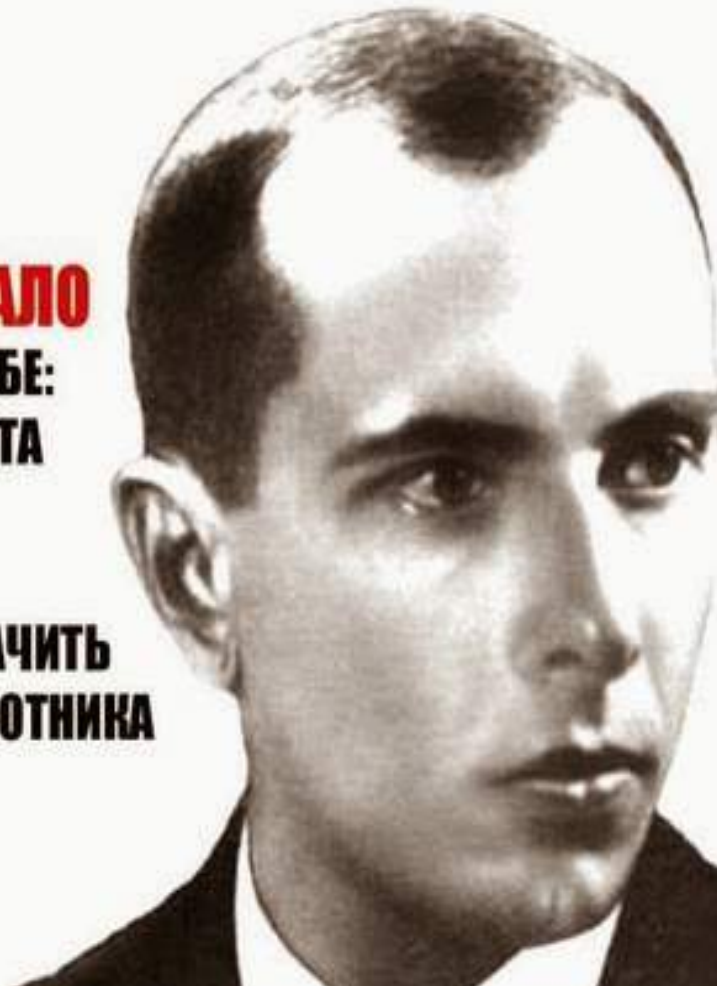
України. Надзвичайно глибокі наукові статті на ці теми пише директор Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович, який у своїх аналітичних статтях глибоко і переконливо представляє постать Степана Бандери та ставлення Польщі до України, також спростував усі абсурдні звинувачення відносно ОУН та її провідника. Сьогодні путінська Московія, зважаючи на непрості стосунки нашої країни і Польщі так у минулому, як і в сучасному використовує для розбрату. Що гірше, сучасна польська еліта, розпочала на осліп демонтаж стосунків між нашими країнами, які склалися за останні двадцять шість років, не до кінця має уявлення про наслідки, до чого все те доведе.

Це вкрай небезпечний прецедент, який може зродити гіркі овочі. Будь-яка війна завжди закінчується миром, тому, як би не було важко і некомфортно, треба поновити діалог між істориками, урядами, президентами України та Польщі і не піддаватися тиску, а мужньо, з витримкою підтримувати об'єктивну позицію розсуду – пише д-р В. В'ятрович. А вже на їх підставі будувати новий алгоритм наших стосунків, а не демонтувати те що напрацьоване правильно. В минулому. Верифікуючи численні доводи, незаперечні докази і факти треба ствердити, що С. Бандера був одним із будівничих української держави, був він захисник поневолених народів, так як і Т. Шевченко. Хто придержується іншого погляду, той лукавить. Перед злом, людина залишається доброю до певної межі, після якої на зло вона вже часто змушена відповідати злом. С. Бандера не був святим, але не знаходжу відповідних висловів, за допомогою яких можна б було передати його безмежну людяність, патріотизм і любов до свого народу, яким його наділили мабуть самі небеса. Його ім'я живе і жити буде невмирущою пам'яттю в народі, про його терпіння, заслуги і муки та про його неперевершену стійкість і мужність і смерть з рук ворога на вічні віки закарбувалися в пам'яті народу. Принагідно відкріймо в нашій пам'яті знані і незнані Герої, що боролися за волю України, які з великою людською гідністю пройшли тяжкими дорогами тієї кривавої епохи, через неймовірні випробування і повну посвяту. Вічна Слава лицарям української національної революції та вічна Слава вірному синові України – Степанові Бандері! Вічна йому пам'ять! Слава Україні! Героям слава!

Ярослав Стех (Канада)

БАНДЕРА - ЦЕ ДЗЕРКАЛО
КОЖЕН В НЬОМУ БАЧИТЬ СЕБЕ:
НАЦІОНАЛІСТ - НАЦІОНАЛІСТА
ПАТРІОТ - ПАТРІОТА
ФАШИСТ - ФАШИСТА
А НАВОЛОЧ І МЕРЗОТНИК БАЧИТЬ
В НЬОМУ НАВОЛОЧ ТА МЕРЗОТНИКА

Українські народні та сучасні казки

РІЗДВО ПРИЙШЛО ДО НАС

Матуся покликала дівчинку до вікна: – Дивися, доцю, перша зірка зійшла! Маленька вже добре знала, що це означало: можна було б сідати вечеряти. Тим більше, що на столі вже давно красувалась макітра з кутюю, яку вони ще зранку вдвох з мамою почали готувати.

І хоча Іринці було всього чотири роки, дівчинка старанно перебирала горіхи і намагалась розтерти мак. А тепер можна було вже і вареники та картоплю викладати на стіл, не забувши до них виставити грибну підливу та юшку. Ох і сильно любила маленька Іринка грибну юшку, особливо з тих білих грибів, які бабуся у Карпатах збирала, адже в них був кращий смак, а аромат по цілій кухні розносився. От тільки багато їй пити не дозволяли. Мама ж лікар, тому й постійно нагадувала доці, що гриби важкі на шлунок. Компот і рибка першими поставились біля куті. Та й свічечку біля образів уже запалили. Згодом сіли вечеряти. Іринці все нетерпілось закінчити їсти кутю та вареники! Вона крутилась і вертілась за столом, бо і чекала своїх двоюрідних братів, і хвилювалась перед своєю першою колядою.

Хлопці не забарились, і вже через якусь годинку на порозі почулось дитяче:

Нова радість стала,
Яка не бувала.
Над Вертепом зізда ясна
На весь світ засіяла...

А поки Іринка одягалась, хлопці продовжували:

Я маленький хлопчик
Вилізу на стовпчик,
На сопілку граю
Ісуса прославляю.

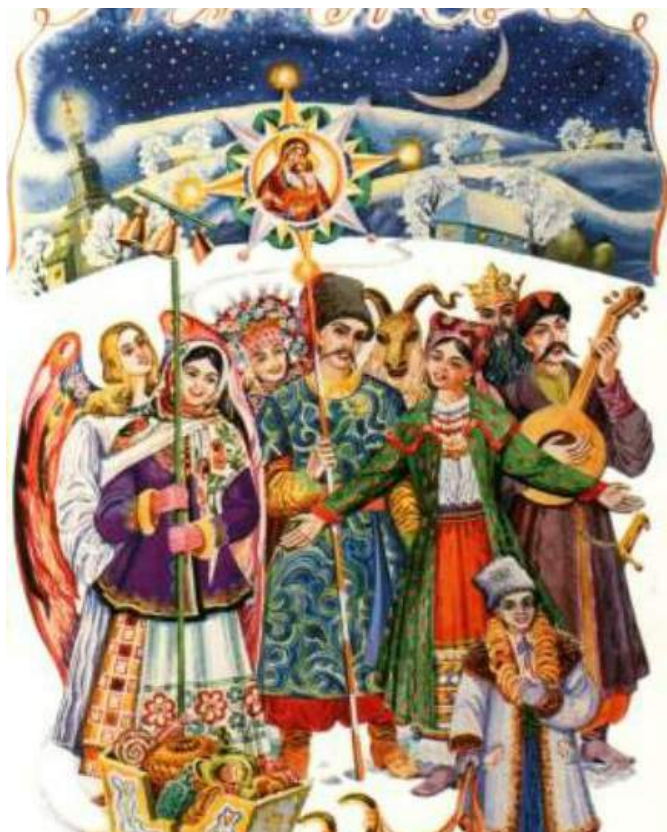
Іринчина мама не встигла винести дарунки колядникам, як дочка її ледь не збила з ніг у коридорі. І юрба маленьких колядників висипала на вулицю. Діти ходили від хати до хати, прославляючи народження Христа і промовляючи:

Коляд-коляд, колядниця,
Добра з маком паляниця.
А без маку не така –
Дайте, дядьку, п'ятака.

А небо все густіше вкривали яскраві зірочки. Іринці якось матуся розповідала, що це віконця, через які ангели спостерігають за людьми. Через якийсь час у невеличкому селі не залишилось жодної хатинки з засвіченими вікнами, де не побували малі колядники. Діти поділили гостинці та гроші і порозходились по своїх домівках. Вистачить на місяць на цукерки! Іринка прибігла додому, швиденько розповіла мамі, хто що дав і пішла спати.

Завтра вона не піде колядувати, бо ходитиме Вертеп. А їй так подобалась ця вистава.

МАРІЯ СОЛТИС-СМИРНОВА

“Актуально”

В Україні відтепер буде «два Різдва»?

Церковні чиновники не бачать можливості перенести святкування Різдва з 7 січня на 25 грудня

Таку думку висловив глава Української греко-католицької церкви Блаженніший Святослав (Шевчук), пише Департамент інформації УГКЦ "У зв'язку з новою можливістю, наданою нам ВРУ ми поки не бачимо можливості зміни календаря. Ми будемо святкувати Різдво 7 січня разом з нашими православними братами, яке тобто 25 грудня за юліанським календарем", - сказав Святослав. Також він зазначив, що немає в світі двох святкувань Різдва, а є дві дати святкування. Блаженніший Святослав сподівається, що в подальшому християни встановлять спільне святкування не тільки Різдва, а й Пасхи. "Ми бачимо, що до цього єдності нам потрібно ще довго йти, для нього працювати, до нього прагнути", - підкреслив глава УГКЦ.

За його словами, все, в тому числі і зміна дати, має йти від самих людей. Раніше портал "Знай.ua" повідомляв, що виявляється, в деяких країнах світу Різдво заборонено на законодавчому рівні, а його святкування загрожує штрафом або навіть тюремним ув'язненням. У Саудівській Аравії головною релігією є іслам. У цій країні День народження пророка Магомета, як і Різдво Христове визнаються святами, пов'язані з культом особистості, а це не дуже вітається. Уряд заборонив відзначати Різдво навіть християнам, які проживають на території Саудівської Аравії.

znaj.ua

До більшовицького перевороту вся Україна та Катеринославщина святкували Різдво 25 грудня. Нижче представлений скрін зі "Справочной книги "Весь Екатеринославъ". Изданіе Л.И. Сатановскаго. 1913 годъ".

		ДЕКАБРЬ		н.с.
Дни нед.	Числа			
не.	1	Нед. 28-го по Пятидесят.	Св. пррр. Наума. Мч. Аналіи. Св. Филарета Мил.	14
пн.	2	Пррр. Афанасія. Пррр. Димитрія Печерск.		15
вт.	3	Пррр. Софронія. Пррр. Саввы Звениг., Іоанна еп. и Феодула.		16
ср.	4	Пчч. Варвара. Мч. Іуданія. Пррр. Іоанна Дамаскина.		17
чт.	5	Пррр. Саввы Освящен. Баріона и Захарія.		18
пт.	6	Святителя Николая Мирликийскаго. Тез. Е. П. В. Тез. Императрицы Николая Александровича.		19
сб.	7	Св. Авростія, еписк. Медиоланск. Пррр. Антонія Спск., Ніла Столбенск.		20
не.	8	Нед. 27-я по Пятидесят. Пррр. Патавія. Св. апт.: Сосоена, Аполлоса, Кифи.		21
пн.	9	Зачатіе св. Анны. Св. пррр. Анны, матери пррр. Самуила.		22
вт.	10	Мч.: Мана, Ермогена, Евстафія и Гекелія Парфяноиинна многострад.		23
ср.	11	Пррр. Данила и Луки стоани, Никона Печерскаго.		24
чт.	12	Пррр. Спиридона еп. Тримифунт. Свч. Александра еп. Іерусалимскаго.		25
пт.	13	Мч.: Евстратія, Алексантія, Евгения, Маргарія, Ореста и Лукія.		26
сб.	14	Мч.: Фара, Демкія, Филімона, Аполлонія, Ариана, Каллинина и Θεотиха.		27
не.	15	Нед. 28-я по Пятидес. (Св. Пророць). Свч. Евдокія еписк.		28
пн.	16	Св. пррр. Аггея. Мч. Марина. Св. блж. пар. Софронія.		29
вт.	17	Св. пррр. Данила и трех отрок.: Ананія, Авари и Мисаила.		30
ср.	18	Мч. Себастіана, Зои, Трансильванія пресв., Никостратія, Касторія.		31
чт.	19	Мч.: Вонифатія, Іллія, Прона, Арица, египтулиц, Поліевита, Тимошен.		1
пт.	20	Свч. Ігнатія Богоносца, патр. Антиохійск. (Св. Филогонія еписк.)		2
сб.	21	Мч. Іуданія, дщаниця Никоиційск. Суббота предъ Рождествомъ.		3
не.	22	Нед. 28-я по Пятидес. (Св. Отець) передъ Рождествомъ Христова.		4
				5
				6
				7
				8
				9
				10
				11
				12
				13

Студенти і науковці ДНУ зустрілися з Президентом

17 грудня під час візиту до Дніпра Президент України Петро Порошенко говорив з освітянами про перспективи розвитку української освіти і науки. На зустріч із Президентом наші студенти та молоді вчені підготували безліч запитань.

Як держава може допомогти талановитій молоді? Як заохотити юнаків і дівчат повернутися в Україну після навчання за кордоном? Як молоді реалізувати власний багатий науковий потенціал? Як зробити заняття наукою модною та престижною справою? Де знайти гроші на дослідження? Ось що найбільше цікавило дніпровців. У відповідь Петро Порошенко зазначив: «Сучасна Україна – це країна унікальних можливостей і перспектив. Тому один із наших пріоритетів – надати державну підтримку молодому інтелектуальному поколінню. З цією метою мною було ініційовано створення Фонду з підтримки освітніх та наукових програм для молоді. Тепер ми збираємо звернення на отримання грантів від держави. Завдяки цим грантам відмінники зможуть навчатися за магістерськими програмами за кордоном і повернутися додому, щоб розвивати власну країну». Відтак, Президент попросив талановитих людей Дніпропетровщини не боятися ставити перед собою амбітні цілі – бути першими в кращих освітніх і наукових центрах світу. «Україна розраховує на ваші знання», – додав Петро Олексійович.

*За матеріалами прес-служби
Дніпровської ОДА*

“Спеціально для “Бористену””

У Бога немає православного, католицького чи протестантського Різдва – є лише Різдво Христове!

Чинним Кодексом законів про працю встановлені святкові і неробочі дні в Україні – саме до цього закону вносяться зміни: 25 грудня, коли відзначається Різдво Христове за григоріанським і новоюліанським календарем, оголошується вихідним, а також скасовується святковий день 2 травня, святковим днем вважається 1 травня - День праці. Так коли ж насправді треба святкувати українцям Різдво?

"Усе більше і більше віруючих нашої Церкви ставлять мені питання стосовно того, коли ж ми все-таки будемо святкувати Різдво. Тому, спостерігаючи здоровий ажіотаж у релігійному суспільстві нашого міста, вважаю за потрібне дати свої пояснювальні корективи аби ні в кого не виникало сумніву стосовно великого свята Різдва Христова.

Як відомо, юліанський календар було запроваджено 1 січня 45 р. до н. е. Юлієм Цезарем. Під час дії цієї системи літочислення у 325 році відбувся перший Нікейський собор, який постановив відзначати Різдво Христове кожного року того ж самого дня – 25 грудня, в день сонцестояння. Із плином літ люди помітили, що юліанський календар не зовсім відповідає правильному численню часу: за півтора тисячоліття він почав «відставати» на десять днів.

Григоріанський календар було запроваджено 4 жовтня 1582 року Папою Римським Григорієм XIII, і нині ухвалений у світі як міжнародний стандарт.

Що стосується православних церков, то після проведення Всеправославного конгресу в 1923 році в Стамбулі більшість помісних православних церков стали святкувати Різдво 25 грудня.

У ХХ столітті вже існував досвід щодо переходу на новий календар. Зокрема, російський патріарх Тихон у 1920-х роках видав відповідний указ. Однак 25 грудня святкувати Різдво Христове в храми ніхто не прийшов. Натомість, усі прийшли 7 січня.

Також маємо трагічний приклад Грецької церкви, яка в 1920-х роках перейшла на новий стиль, через що в ній сталося розділення. Між іншим, воно триває й досі. Є, так звана, група старостильних юрисдикцій, які не визнають «новизни» і відійшли.

У принципі, розглядати дане питання можна, але лише за умови, що його розв'язання принесе користь Церкві. Сказати б, свого часу в древній Церкві була проблема святкування Пасхи. Одні святкували її у фіксований день – 15 числа місяця нісана за місячним календарем разом із юдеями. Інші – за тією традицією, яка, зрештою, стала домінуючою, тобто в першу неділю після весняного повного місяця. І для того, щоб вирішити питання, яким чином святкувати, довелося зібрати не один церковний собор і провести дуже багато консультацій.

Якщо нині виникне дійсно церковна потреба щодо переходу на новий календар, відповідно, пройде дискусія, і, можливо, соборне рішення буде ухвалено. Але для цього необхідний час та робота з віруючими аби підготувати їх до цього перехідного процесу.

Оскільки постає питання, коли ми відзначаємо це 25 число грудня? Згідно з

одним стилем чи з іншим. Мені здається, що треба бути послідовними до кінця. Якщо на роботі, вдома, у повсякденному житті ми прийняли один календар, то треба цього дотримуватися. Ми незабаром вітатимемо одне одного із новим 2019 роком, яким роком? Від Різдва Христового. А як ми можемо вітати, не відсвяткувавши Різдва?

Я хочу ще раз підкреслити те, що неправильними є терміни «католицьке Різдво» і «православне Різдво», мовляв більшість помісних православних Церков святкує Різдво якраз за новим стилем, дотримуючись григоріанського календаря.

Ми ж їздимо за кордон на різдвяні свята, і ми, українці, в себе ж вдома відзначаємо Новий рік, відбуваються корпоративи, святкування тощо. А як же Різдвяний піст? Його ніхто не відмінює, і таким чином він порушується. Навіщо створювати собі ці штучні перепони, щоби потім грішити, порушуючи піст? Добре, є юліанський календар, але навіщо тоді вітати одне одного з Новим роком, коли цей рік ще не закінчився? Можливо, треба відсвяткувати Різдво Христове, а потім вітати з Новим роком, правильно? Наразі наша Православна Церква України святкуватиме Різдво Христове 25 грудня за старим стилем, тобто 7 січня, і цю традицію поки ніхто не збирається скасовувати.

Ніхто ні до кого насильницьких дій не буде проявляти. Люди самі до цього дозріють та побачать у цьому комфорт. Усім бажаю веселих свят як 25 так і 7, а наголовніше Божого благословення до кожної родини!"

*Матеріал підготував
благочинний Нікополя і району
Православної Церкви України
ієромонах Меркурій (Скорород)*

«Наші інтерв'ю»

Терпіння – ключ від Раю

Цей матеріал з багатьох причин довго відлежувався в моєму творчому особистому портфелі. Але останні події в релігійному житті України спонукали мене якнайшвидше взятися за перо. Ще влітку цього року під час перебування у Дніпрі мені вдалося поспілкуватися з лідером кримськотатарського народу, головою «Меджлісу» Рефатом Чубаровим.

Особисто маю велику симпатію до кримських татар. Фактично жменька людей, якщо порівнювати більш як з сто мільйонною Росією, кинула виклик Путіну і путіністам по усіх світах. Відвазі, жертвності, єдності кримських татар можуть повчитися в багатьох країнах світу.

Фідель Сухоніс, шеф-редактор журналу «Бористен»

Сухоніс: Рефат ага чи не виникало у Вас думки чи у інших лідерів кримськотатарського народу, що сьогоднішня днина чітко демонструє – російські фашисти будуть робити все для розпорошення, вичавлення Вашого народу з Криму. З огляду на те що людський ресурс у кримських татар надзвичайно обмежений, бо за самими оптимістичними прогнозами, нині на півострові мешкає близько 250 тисяч представників автохтонного населення, то слід змінити стратегію виживання. А саме створити компактні поселення кримських татар на територіях підконтрольних Україні й де вони історично були присутні. Найперше це Херсонська та Запорізька області. В такий спосіб зберегти ядро етносу й забезпечити певну протидію окупантам на материковій Україні.

Чубаров: Я зразу скажу рішуче ні. Аби наші діди і батьки не сповідували ідею що лише у Криму можуть зберегтися кримські татари, то нашого народу вже не було. Ми розуміємо як нині важко нині нашим людям на окупованому півострові. Але ми мусимо бути і

залишатися там. Бо це наша земля, наша Вітчизна. Іншої у кримських татар не має.

Сухоніс: Життя кримських татар нині на межі людських можливостей. Це постійній, репресії, переслідування, це тюрми, вироки, це обшуки, напади, насильницькі викрадення. Щоденність в житті кримських татар в цьому році – це безкінечний перелік трагедій, які відбувалися на індивідуальних рівнях, але вони всі охопили всю кримськотатарську спільноту.

Чубаров: На превеликий жаль так. Але ми знаємо одне – ми маємо готувати наших дітей до повернення: починаючи від 4-5 років. Ми намагаємося їх зорганізувати в різні форми, щоб вони не забували, не забували традиції, інші наші звичаї. А те, що стосується молоді – це підготовки в українських і закордонних вузах. При цьому я ще раз хочу сказати: ми всіх людей націлюємо на те, що ми маємо і будемо повертатися.

Сухоніс: *Кримські татари як відмово мусульмани. Але щодо питання автокефалії Української Церкви вони разом з українськими патріотами. І не лише вони, а й іудеї, буддисти? Всі для кого Україна рідний дім..*

Чубаров: Я хотів би сказати, що ця подія автокефалії набагато ширша, ніж релігійне питання... Це питання є для України в ХХ і ХХІ століттях тим, яке буде визначати нашу подальшу дію. Ми нарешті становимося незалежною державою. Питання помісної православної церкви – це є дійсно питання стержневої тієї основи української незалежності. Я би, можливо, так ще гаряче не говорив би, якщо би я в Криму не бачив, як в церквах УПЦ Московського патріархату в перші дні російського вторгнення зберігалася зброя, туди приходили люди, яких перекидали з Краснодарського краю. Вони там переодягалися в форми і там вони отримували зброю. Це говорить про те, що до того моменту церква православна, яка знаходилася на території України, отримувала прямі вказівки з Москви. Будь-яка церква, будь-який релігійний центр, будь-яке віросповідання, на які, безумовно,

мають будь-які громадяни України право, в тому числі мусульмани, іудеї, католики й інші, – вони не мають виконувати вказівки з іншої держави.

Сухоніс: *А ще кримські татари за прозахідний курс України, за її вступ до НАТО...*

Чубаров: Дуже з щирим серцем. Можна підняти документи Курултаю кримськотатарського народу. Ми з перших днів нашого становлення були одними з найгарячіших прихильників. Бо ми розуміємо, що наше майбутнє пов'язано з українською державою. Чим слабкіша наша держава, тим менше вірогідності дотримання наших прав. Бо будуть дуже різні залучення. Отже, ми хочемо міцної української держави, тому ми хочемо, щоб Україна була членом НАТО, щоб була захищена... До нас, кримських татар, біда прийшла з боку тієї держави, яка більше всього не хотіла, щоб Україна була членом НАТО – з боку Росії.

Ми маємо знати про те, що в лютому 2014 року Москва вторгалася в наші доми, на нашу землю зі своїми підходами, зі своїми законами. Ми всі там жили разом. У нас були певні наші правила, наші українські закони. А хтось прийшов і сказав: “Ні, будете по наших законах. От вам паспорти”. “Та ні, почекайте, ми українці, у нас є українські паспорти”. “Ні, тепер ви будете росіянами. Натє паспорти. А якщо незадоволені – виїжджайте... Почекайте, а ви ж якись там книжки читаете. У нас є перелік книжок в Росії”. В Україні ніколи не було і не немає переліку книжок, які заборонені для власного читання. Я не кажу, що для продажу, бо там може бути “Mein Kampf” Гітлера чи щось інше. Вони сказали: “У нас є перелік великий, і ви вдома не маєте тримати такі книжки”. І почали вони заходити в наші доми і шукати ці книжки і багато чого.

Сухоніс: Є таке кримськотатарське прислів'я : терпіння – ключ від Раю. Тяжко бути терплячим, але якщо людина знає, що нагородою є обіцяний Рай, а у випадку з кримськими татарами ще й повернення на Батьківщину, то, без сумніву, буде стриманою...

Чубаров: Людині в схожих ситуаціях властиво поводитися по-різному. Однак, розуміючи, що досягнення успіху та отримання нагороди можливі лише за терплячості, вона докладе всіх зусиль. А Крим для нашого народу це і є Рай...

«Гортаючи календар - 6 грудня, День Збройних Сил України»

Зворушливі історії молодих бійців АТО, які надихають

Юрій Гашків (24 роки), м. Львів

Колишній молодий боєць 95-ї окремої аеромобільної бригади у лавах ЗСУ до війни навчався у Львівському державному коледжі харчової і переробної промисловості НУХТ. У 2012 році був призваний на військову службу, але з початком АТО вирішив продовжити військову справу та добровільно відправився на фронт. З 2014 по 2015 рік обороняв такі населені пункти як Спірне, Лисичанськ (нафтопереробний завод), Шахтарськ, Савур-Могила, Степанівка, Міусинськ, Авдіївка, Дебальцеве. У 2014 році на Луганщині отримав осколкове сліпе поранення поперекової частини тіла.

Сьогодні він навчається у Львівському національному університеті імені Івана Франка на історичному факультеті та зізнається, що йому знадобилось майже три роки після демобілізації, щоб адаптуватись до мирного життя вдома. Щодо майбутнього України, Юрій налаштований оптимістично. Він вірить, що Україна вже не буде такою, як раніше. А найбільші коректури внесла російсько-українська війна, яка неймовірним чином повлияла на українське суспільство.

"Мені подобається моя Україна, в ній є все рідне, що близьке мені до серця. Планів багато, але не буду забігати наперед. Як написано в одній з моїх улюблених книжок: "Історія скаже, ким я був і де я подівся". Я оптиміст, я вірю, що наша держава найближчим часом буде прекрасно розвиватись як в економічному, так і політичному плані. Вірю, що це буде. Війна на Донбасі закінчиться лише з поваленням режиму Путіна і його імперії", - поділився колишній військовослужбовець ЗСУ Юрій Гашків.

Юрій Гашків

"Українське суспільство вже змінила ця війна, воно вже зовсім інше і не буде вже таким, як колись. Цей складний етап, коли прийшло розуміння, що Україна одна і нам в ній жити і творити разом, дав неймовірний відбиток на українцях".

Олексій "Сокіл" (33 роки), м. Миколаїв

Колишній боєць ЗСУ з Миколаєва служив у 3-му десантно-штурмовому батальйоні 79-ї ОАЕМБр з літа 2014 року до осені 2015 року. На той час це був єдиний добровольчий батальйон, сформований Збройними силами України. За час служби на сході України Олексій захищав територію країни в таких поселеннях як Широкине, Лебединське, Гранітне, Сопине, Новоселівка. Доброволець із кількома вищими освітами, який згодом вступив у лави ЗСУ, розповів, що, на щастя, не мав жодних серйозних поранень, зрозумів для себе багато цінних речей.

Війна змінює кожну людину. Кожного чоловіка та жінку, що стають учасниками бойових дій. Харукі Мураками колись написав: "Одного дня шторм закінчиться. І ти не згадаєш, як його пережив. Ти навіть не будеш впевнений, чи закінчився він насправді. Але є одна річ, безсумнівна: коли ти вийдеш зі шторму, ти ніколи не станеш тою людиною, якою в нього увійшов", – роздумує Олексій. З фронту "Сокіл" повернувся внаслідок демобілізації, але в умовах "штучного перемир'я" наміру бути на сході України він не мав.

"Я міг би залишитись у ЗСУ, якби дійсно тривали бойові дії, а не тоді, коли наші хлопці перетворювались на живі мішені для артилерії і снайперів противника", – додав він.

Сьогодні Олексій адаптується до цивільного життя, пробує надолужити пропущене за декілька років та займається саморозвитком. Він планує залишитись в Україні та формувати себе як професіонала своєї справи. Проте має велике бажання мандрувати іншими країнами.

Олексій "Сокіл"

Війна, яка зводить різних чоловіків в один підрозділ, перетворює їх на своєрідне брацтво, яке є міцнішим за сімейні зв'язки.

У фільмі "Чотири пера" звучить приблизно така фраза: "Ти завжди знаєш, що ти воюєш за того, хто праворуч від тебе, що ти воюєш за того, хто ліворуч від тебе. І коли армії розсіються, коли падуть імперії, залишиться лиш пам'ять".

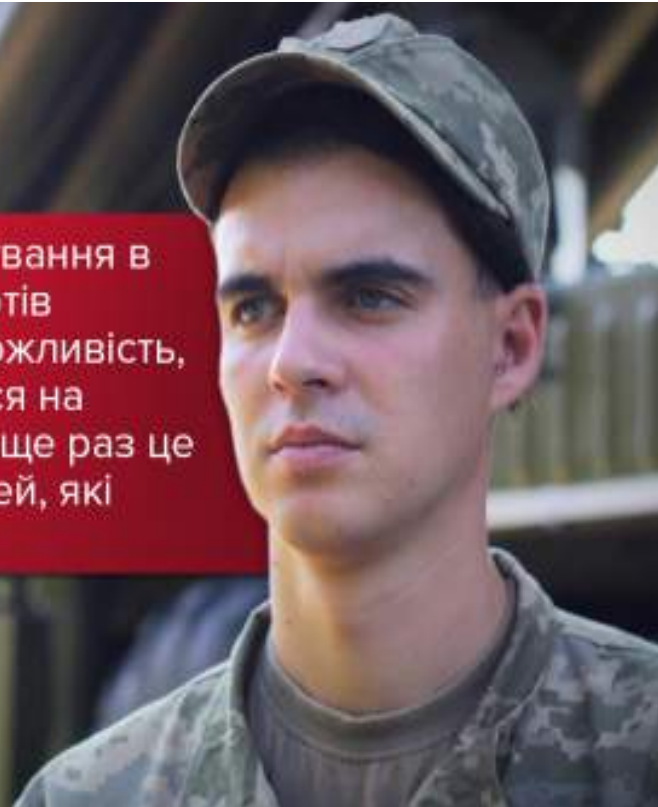

Олег "Бандера" (22 роки), м. Львів

Вже у 2014 році юний Олег пішов добровольцем на службу в добровольчий батальйон "Донбас". У 2015 році він підписав контракт із ЗСУ та увійшов в склад 93-ї окремої механізованої Харківської бригади. Оборону міст "Бандера" вів у таких населених пунктах як Попасне, Лисичанськ, Піски, Опитне. Також перебував в одній з найгарячіших на той час точок – в Донецькому аеропорті – близько півтора місяця (грудень-січень 2014-2015 років). На фронті экс-боєць ЗСУ "заробив" дві контузії та отримав поранення осколками від АГЕС. Повернувшись додому, Олег пішов навчатись у Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, де провчився півтора року. Однак через ускладнення від поранення, був змушений залишити навчання. Сьогодні ж "Бандера" працює у Ветеранській ресторації "Патріот". На фронті Олег зустрів найкращих друзів, яких, на жаль, в більшості немає вже серед живих. Однак хлопець абсолютно не жаліє про той час, який йому був даний під час оборони території на сході України. Він має надію, що "скоро ця війна закінчиться і ми повернемося в свій рідний і мирний Донецьк, Луганськ та Крим". Незважаючи на такий важкий досвід у досить молодому віці, "Бандера" також не втрачає оптимізму та впевнений, що все залежить лише від кожного з нас. Бажаю єдності, терпіння, бажання будувати українську державу. Тому що найголовніше починається саме з нас. Не давайте ніколи питань "а що дала наша країна для нас?", а краще задумайтесь на секунду, що ви зробили для цієї держави, щоб краще в ній жити?, – підсумував колишній військовослужбовець ЗСУ Олег "Бандера".

Олег "Бандера"

"Абсолютно не жалію про перебування в зоні АТО. Я би навіть нічого не хотів змінювати. Але якби була така можливість, то єдине – щоб знову повернутися на фронт. Особливо у 2014 рік, щоб ще раз це все пережити і побачити тих людей, які від нас відійшли в інший світ".

Рецепти **української** кухні

Традиційна кутя

Інгредієнти:

Пшениця (кутя) - 450 г (0,5 л)
Мак - 200 г (1 склянка)
Волоські горіхи - 150 г (1 склянка)
Мед - 200 г (3-5 стол. ложок)
Вода - 2 л (усього 4,5 л, решта відцідиться)

Приготування:

Пшеницю на кутю заливаємо 2 л холодної води у великій (не менше 5 л) каструлі і залишаємо при кімнатній температурі на 8-10 годин, наприклад, на ніч.

Пшеницю перемішуємо, щоб підняти осад, і воду зливаємо. Додаємо 1,5 л свіжої води, накриваємо і доводимо до кипіння. Як тільки закипить (обережно, "бігтиме" через верх!), зменшуємо вогонь до мінімуму і варимо 1 годину.

Тим часом, мак заливаємо окропом, накриваємо і залишаємо на 1 год. За цей час пшениця звариться, її ще можна зняти з вогню і вкютати, наприклад, рушником, щоб "упріла".

Воду з маку зливаємо (повільно, щоб не вилити і макові зернятка). Далі втираємо мак - можна традиційно, макогоном, або за допомогою блендера (обережно, може перегрітись!) чи

м'ясорубки (перекрутити двічі).

Горіхи перебираємо - щоб не зіпсувати кутю шматочком шкаралупи чи горіхової перетинки - і ріжемо на шматочки або розтовчуємо качалкою - хто як любить.

До звареної пшениці додаємо мак, горіхи і, куштуючи, мед ("не передайте куті меду"!)). Якщо ви звикли до рідшої куті - долийте трохи перевареної води. Можна додати розинки, інжир і навіть шоколад - на ваш смак і фантазію.

ДЕРЖАВНЕ АГЕНТСТВО
ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ
УКРАЇНИ

**Не рубай,
а посади!**

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

МІСТ MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

